POLIROM
Ana Maria Sandu
Aleargă
EGO
proză

Ana Maria Sandu

Aleargă

POLIROM
2013

© 2013 by Editura Polirom

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN ePub: 978-973-46-4168-0
ISBN PDF: 978-973-46-4169-7
ISBN print: 978-973-46-4092-8

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: © Codruţa Cernea, T*he Bath*

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

ANA MARIA SANDU (n. 1974) a absolvit Facultatea de Litere a Universităţii din Bucureşti şi cursurile de masterat în literatură română contemporană ale aceleiaşi facultăţi. A debutat în 2003 cu volumul *Din amintirile unui Chelbasan* (Paralela 45), tradusă în limba franceză în 2010 cu titlul *L'écorchure*. Au urmat romanele *Fata din casa vagon* (Polirom, 2006) şi *Omoară-mă!* (Polirom, 2010, tradus în limba italiană în 2012). A fost invitată la numeroase tîrguri internaţionale de carte şi a avut lecturi publice la Budapesta, Viena, Paris, Berlin, Leipzig, New York. A mai publicat texte în antologiile *Cartea cu Bunici*, *Bookătăria de texte & imagini*, *Iubire*[13], *Prima dată*, *Nouvelles de Roumanie, Rumänien heute*. Este redactor la revista *Dilema veche*.

I
Fals jurnal de jogging

Corpul e singurul meu animal de companie.
Îl îngrijesc, îl hrănesc, dar încă n-am ajuns să-i vorbesc.
O prietenă din Canada mi-a zis de curînd că ea poate.
Am invidiat-o sincer, mai ales că m-am hotărît să las dracului toate scuzele din lume şi să încep să alerg.
Obiceiul ăla nesuferit care te scoate din casă pe orice vreme.
Uşor, uşor o să mă transform într-una dintre siluetele prelungi care trec pe lîngă tine pe stradă şi tu te fereşti în mod instinctiv (*spun asta pentru că mi s-a întîmplat şi mie de cîteva ori în ultimul timp*).
N-o fac pentru că m-am îngrăşat peste măsură, deşi puţin mai pufoasă decît în anii trecuţi tot sînt.
Cel mai tare a rîs de mine C. cînd i-am povestit că mi-am pus în cap să alerg în fiecare zi în parcul de lîngă casă:
— Parcă erai ciufută dimineaţa. Nu te prea văd mărşăluind dar… Cri-za-tă, ăsta e cuvîntul potrivit. Poate n-ar fi rău să vorbeşti cu un psihoterapeut. Se poartă. Unii nu ies uşor din asta. O să mă gîndesc pentru tine şi la un suport de băut cafea în timp ce alergi, nu crezi că ţi-ar prinde bine?
Mi-a recomandat un psihoterapeut, mi-a oferit şi numărul lui de telefon:
— E un tip drăguţ, o să vezi, o să-ţi placă. Să-i spui că vii din parte mea… Şi, *good luck*, dragă!
Nu-mi venea să cred că nici unul dintre prietenii mei nu mă întrebase simplu: „Hei, cum eşti, ţi s-a întîmplat, eşti OK?“.
Toţi aveau păreri despre cum să mă tratez şi voiau să mi le împărtăşească.
Mă plăceau mai mult cînd ne vedeam serile la bere şi povesteam chestii şi rîdeam în hohote de cum a fost faza aia sau cealaltă.
Atunci cuvintele noastre umpleau lumea, trăiam unul pentru celălalt şi nu mai voiam să plecăm niciodată acasă.
Şi asta pentru că ştiam atît de bine ce ne aşteaptă acolo: nişte cearcăne desenate artistic şi singurătatea caserolelor de plastic împrăştiate peste tot prin bucătăriile

noastre.
Ar fi fost atît de simplu să le spun că nu mai vreau.
Că nu mai pot să o duc aşa pînă la capăt.
— Te roog, pune o frunzuliţă la pomul meu!
Îmi scrie C. pe mess şi las totul baltă. Intru în jocul de pe internet cu grădina care se stufoşeşte în fiecare zi dacă ai grijă de ea.
E clar, trec prin faza în care descifrez peste tot mesaje:
Uf, de grădina mea s-a cam ales praful!
— Salvează-te cît mai poţi sau cere ajutor! Asta mi-a rămas în urechi tot de la C.
Tot el mă extrage ca pe-o măsea stricată din visare.
Îmi trimite un link cu un articol din *New York Magazine*:
— Ştii povestea ăstora?
— Habar n-am, îi răspund.
— Uită-te, n-o să-ţi vină să crezi…
Sînt doi artişti, Theresa Duncan şi Jeremy Blake, cu o viaţă mai ceva ca o reclamă la fericire. S-au sinucis la scurt timp unul după celălalt.
Mă uit la poza lor şi mă hipnotizează.
Sînt atît de *glam* şi de trişti. Caut şi citesc tot felul de lucruri care s-au scris despre ei. Într-unul dintre articole prietenii lor se întreabă pe rînd:
De ce tocmai ei? Aveau o casă cu o grădină minunată, unde petreceam pînă în zori: cu muzică bună, băuturi fine, discuţii mai mult decît interesante… Iar blogul Theresei avea un succes nebun şi o arăta în toată splendoarea ei: vibrantă şi policulturală etc.
Mai spun cunoscuţii lor că în ultima vreme deveniseră obsedaţi de o conspiraţie scientologică. Asta pare să fi fost singura fisură în existenţa lor perfectă.
Într-o seară, Theresa a înghiţit multe pastile cu whisky. După o săptămînă, Jeremy s-a dus la ocean, s-a dezbrăcat, şi-a aranjat frumos hainele, le-a pus unele peste altele şi nu s-a mai întors niciodată. Ce simplă e, în fond, povestea lor.
Dar, oricît de tare aş vrea, încă nu reuşesc să mă dezlipesc de personajele ei.
Pentru moment, nu am nimic mai bun de făcut şi sap în continuare după informaţii despre Theresa Duncan şi Jeremy Blake.
Pe care dintre prietenii mei l-ar impresiona povestea lor? Trimit linkul la cîţiva dintre cei din lista mea de mess, dar n-am nici un feedback. Oamenii muncesc la ora asta sau pleacă să mănînce aceleaşi chestii la cîrciumile de lîngă birou.
Mă mulţumesc cu cei care scriu pe blogul Theresei. Toţi sînt neconsolaţi şi trişti. Citesc toate post-urile şi, cînd închid ochii, mi se pare brusc că înţeleg.

Theresa sînt eu. M-am contaminat cu suficiente detalii şi pot să intru în pielea ei. Refac traseul, plec spre dormitor, hotărîtă să termin să mai trăiesc pentru alţii.
Whisky-ul e aspru cînd iei prima înghiţitură. Papilele gustative se înfioară, după aia recunosc gustul. Şi amorţesc.
Jeremy a rămas în livingul tapetat cu cărţi şi albume de artă. Stă cu laptopul Mac din aluminiu în braţe.
Are nişte lucruri importante de terminat pentru a doua zi. Sînt goală pe dinăuntru, nu mai am maţe sau dorinţe.
Pur şi simplu urc nişte scări la care nu sînt atentă pentru că le cunosc bine. E ultima dată cînd o fac şi nu-mi pare rău. Şi-n seara asta au fost oameni mulţi pe la noi.
Am făcut conversaţie. Am bîrfit. Ne-am amuzat de ce mai scriu criticii despre ultimele tendinţe în artă. Despre proiectele noastre. Ne-am făcut planuri pentru anul viitor.
Acum e tîrziu şi totul se va termina foarte repede.
Nici farfuriile şi paharele nu mai trebuie spălate.
Stop game!

Nu mai vreau să fiu Theresa nici o clipă. Trebuie să plec cît mai repede. Dar mă împiedic de tot felul de obiecte strînse de ei într-o viaţă. Mă doare un picior şi bezna din casă e apăsătoare. De afară intră prea puţină lumină. Nu ştiu unde sînt nenorocitele alea de întrerupătoare. Mîngîi nişte pereţi străini şi las nişte amprente uleioase. Urme neidentificate. Mirosurile lor îmi sînt complet străine.
Asta nu luasem în calcul.
Dibuiesc o veioză şi o aprind. Întunericul devine lăptos şi mă pot, în sfîrşit, aşeza pe un colţ de canapea.
Îmi trag sufletul şi mă uit prin încăperea uriaşă. Încă nu s-a întîmplat nimic. Arată ca orice loc în care s-a stat pînă tîrziu în noapte şi s-a chefuit. Sînt pahare şi farfurii peste tot. Şi multe flori colorate, în vase înalte de sticlă. Şi resturi de mîncare. Şi sticle băute pe jumătate sau doar începute.
Pe un scaun sînt aruncate nişte haine, nu-mi dau seama dacă ale ei sau ale lui. Nici nu contează.
Seara s-a terminat şi gazdele s-au retras în dormitorul de sus. Doar dintr-o întîmplare am ajuns în salonul lor.
Sînt sigură că, dacă m-ar descoperi, mi-ar vorbi frumos şi ne-am împrieteni. Probabil că m-ar invita să rămîn pînă a doua zi, cînd o vor lua de la capăt, vor organiza o altă petrecere şi vor primi alţi musafiri…

Îmi masez talpa piciorului în timp ce Theresa visează ce va face Jeremy peste foarte puţin timp. Se gîndeşte la el, la seara asta perfectă dintr-un şir lung de seri la fel de perfecte.
Am picioarele de apă şi nu reuşesc să mă ridic.
Capul îmi bubuie. E timpul să plec mai departe. Şi cît mai repede, pînă nu se întîmplă nimic grav.
Ştiu, visul Theresei se complică. Devine din ce în ce mai arborescent şi mai extravagant. O istorie a artei în miniatură. Cînd ajunge la suprarealism, fixez uşa, fac un salt acrobatic, parcurg cei aproape 100 de metri ai încăperii într-o secundă şi dispar. O închid încet după mine. Nici un scîrţîit. Doar o linişte de plută. Nu m-a descoperit nimeni, aşa că o să-i pot vizita pe prietenii mei necunoscuţi şi bine conservaţi în patul lor imens, în care pot să se lăfăie cît vor şi nu se întîlnesc.
C. mă ia din nou peste picior şi-mi prinde bine:
— La tine alergatul ăsta e ceva metafizic? Să mor dacă te înţeleg. Ce dracu’ faci toată ziua?
Nu-i spun că oasele mele de femeie încă tînără scîrţîie. Dacă se vor împrăştia prin casă, cine va veni să le numere şi să le strîngă?
Şi nici că mă simt vinovată pentru fiecare dintre orele astea pe care le topesc într-o cocă informă şi cînd nu fac decît să mă fiţîi de colo pînă colo. Ajung să nu-mi mai dau seama prea bine cînd se întunecă sau dacă s-a făcut deja dimineaţă.
Ştiu că aş putea să stau la cutie pînă la sfîrşit. Fără să-mi pese de nici un trend, de nici o pereche de pantofi drăguţi, expuşi într-o vitrină luminoasă. Dacă mi i-aş cumpăra, m-aş învîrti, oricum, într-un cerc din ce în ce mai îngust.
Are şi C. dreptatea lui. Ce fac eu în timpul ăsta, cînd oamenii de vîrsta mea au „probleme serioase“?
Răspund ca la carte:
Încerc să mă lămuresc în ce etapă a vieţii mele mă aflu, ce s-a schimbat şi ce a rămas înţepenit, congelat.
— Eşti mulţumit?
Îmi trimite un emoticon jimbat. Mă fac că nu înţeleg şi continui cu şi mai mare aplomb.
— Îmi văd de viaţa mea, mă instalez în căsuţa „30 plus“ şi gonesc pe şosea cu puterea celor 170 de cai despre care am vorbit mult şi aplicat.
N-am ajuns la nici un rezultat. Dar ne purtăm ca şi cînd drumul ăsta prin noapte nu se va termina niciodată.
Descrierea noastră o să ţi se pară simplă şi banală: un cuplu de oameni tineri,

care se privesc şi nu ştiu ce-şi doresc.
Poate o maşină mai puternică ar fi o soluţie elegantă şi sigură. Şi ceilalţi participanţi la trafic dau din cap la unison...
Da, da, aveţi perfectă dreptate!
Profilul rotund şi muşchii feţei încordaţi ai băiatului de lîngă mine mă fac să mă gîndesc că a avut în cap o fabrică de avioane. Acum ce i-a mai rămas? Apasă pe acceleraţie şi schimbă viteza doar cînd acul turometrului a ajuns la 6.500 de rotaţii.
„Ce căutăm în cutia asta de tablă, de unde ne-am adunat, de ce nu ne-am despărţit după prima îmbrăţişare?“
Mă întrebi degeaba. Memoria mea a păstrat doar faptele de vitejie din perioada aia sinucigaşă, de început de relaţie.
De exemplu, cîteva duşuri reci într-o staţiune îngheţată.
O seară în care am înotat în cea mai sulfuroasă apă de pe pămînt şi nu vedeam nimic la jumătate de metru.
Nu mai ştiam dacă mai eşti sau ai plecat şi-o să locuiesc toată viaţa într-un hotel comunist, îngheţat şi complet părăsit.
Am tras o spaimă de moarte, dar nu voiam să mă las, dădeam din mîini şi din picioare de parcă la capătul bazinului m-ar fi aşteptat o chestie preţioasă.
Cred că restul oamenilor din apă erau deja putreziţi, numai că simţeam o dorinţă imensă să te conving cît de curajoasă sînt şi că o fată ca mine n-o să mai întîlneşti niciodată.
După un timp, ca şi cînd fata aia sulfuroasă n-ar fi existat, am scris un text în *Cosmo*, în care îţi făceam vraişte perechea de ghete cu care erai încălţat. Despre geacă cred că n-am apucat să spun nici o răutate.

— Ei, n-a fost chiar aşa, las-o baltă!
— Te contrazic, mă întorc la noaptea despre care povestesc sfătoasă în articol. Silueta mea, văzută din spate, pare dizgraţioasă.
Merg repede şi destul de zgribulită. Uşor abulică, deşi cunosc bine drumul şi mă pot încă ascunde în o mie de cotloane.
Paltonul s-a scămoşat de cînd am plecat, iar bascul desuet s-a lăsat prea mult într-o parte.
O femeie înaltă şi blondă mă aşteaptă cu televizorul deschis. Bocancii mei de funingine scîrţîie.
Te chem şi vii după mine.
După aia povestea merge singură. Ca unsă.
„Puţină căldură, doar atît, fără nici un plan, fără nici o promisiune.“

Dormim de-atunci în acelaşi pat şi mirosul de somn devine din cînd în cînd lipicios, matur, greţos şi nu mai vreau să plec nicăieri.
Dacă mă ridic, risipesc căldură, mă întîlnesc cu oameni care au pierdut deja un iubit, o iubită sau îi tot caută şi nu i-au găsit.
Nu ştiu ce să le povestesc, nu m-am hotărît încă.

În ce categorie crezi că mă încadrez?
Oameni trecuţi de 30 de ani... Nişte mutanţi. Muncesc, aşteaptă copii, se plimbă, încep să numere cîte concedii mai au de planificat şi pe unde. Fac poze, dau telefoane, scriu e-mailuri în draci. Atît de branşaţi că mi se rupe inima.
Ce program ai azi?
Ca de obicei, nu fac mare lucru. Mă încurc în detalii. De dimineaţă am stat mult în oglindă pentru că nu mi-a venit să cred că m-am pricopsit cu o bubă asemănătoare cu cea pe care am făcut-o atunci de la apa cu sulf în care am înotat ca o disperată. Mă uitam ca tîmpita la băşicuţele alea care urcaseră acum sub nas dinspre bărbie şi nu ştiam cu ce să le mai ascund ca să pot ieşi afară la alergat.
Pînă la urmă mi-am zis că, oricum, o să mă mişc mai repede decît oricare dintre oamenii care trec pe lîngă mine şi pleacă la serviciu, aşa că n-are nici un rost să mă maschez elaborat.
Ce motive am să mă echipez şi să cobor scările în fugă, cînd eu, cea adevărată, aştept, de atîţia ani, să se fiarbă cafeaua şi să lenevesc pe canapea şi să-mi pierd dimineaţa în tot felul de imagini neclare.
Tabieturile îmi dau un scop nobil în viaţă.
Prima înghiţitură trebuie să fie caldă, dulceagă şi ameţită cu două cutiuţe cu lapte.
Gata. Toată ziua am vorbit despre alţii şi în proporţie de, să zicem, jumătate din timp, să mor dacă ştiu cine sînt.
Seara, am mai adus cu mine acasă: o poveste de dragoste flendurită, nişte dureri de burtă (despre care mi-a vorbit cineva care locuieşte undeva pe Moşilor), sumarul unei reviste şi vreo 20 de e-mailuri primite/trimise/citite.
A, uitasem de vorbitul la telefon şi de cîteva invitaţii pe la diverse evenimente care nu mă interesează.
Socializăm?
Dacă mă întrebi cu cîteva ore înainte, o să-ţi spun în cel mai sincer mod că „nu prea cred“. După aia îmi scot hainele din dulap, le probez, le aranjez pe pat, aşa cum cred că s-ar potrivi şi ar face senzaţie.
Nu am ceea ce, în limbajul de specialitate, se numeşte „o garderobă“. Nici

măcar dispoziţie pentru superclişeizata rochie neagră, care cică nici unei femei nu trebuie să-i lipsească.
Mă uit îndelung la momîia din dormitor: are mîini, ciorapi, îi găsesc şi-o curea şi un inel imens, din sticlă verde.
Încerc s-o conving să schimbăm locurile. Hai, du-te tu, în lume, în locul meu şi basta!
Citesc texte despre muzici pe care nu le-am ascultat, cronici despre filme tembele sau glorioase. Mă străduiesc să nu-mi scape nici o diacritică, nici un â din a. În fond, nu asta aşteaptă ceilalţi de la mine cînd ne-ntîlnim?
Ca de obicei, jobul n-are nici o legătură cu ce simt, dar primesc telefoane maimuţărite: „Bună ziua, domnişoara X? Ne-ar face mare plăcere să luaţi parte la evenimentul nostru care va avea loc... Vă mulţumim şi vă aşteptăm“.

Şi-atunci întorc capul să văd cine cîştigă cîte o tură de parc în locul meu.

Cele mai disciplinate personaje *ever* rămîn prietenii mei. Mereu li se întîmplă cîte ceva. Călătoresc prin lume, se întorc, fug de tot felul de chestii, altele îi ajung furioase din urmă.
Sînt aici, mă antrenez şi-i aştept, nu ţin cont de fusul orar, nu mă deranjează că se gîndesc să-mi scrie într-un moment bizar, cînd aici plouă şi e noapte.
Nu venim dintr-un timp indecis, ţinîndu-ne strîns de mîini, ci ne-am întîlnit de curînd.
Găsim o pată de lumină şi ne oprim, stăm de vorbă, zîmbim şi după aia fiecare aleargă spre locul lui.
Îmi vine în minte o chestie absolut cretină, un videoclip indian în care o mulţime de oameni dansează pe acoperişul unui tren care goneşte.
Toţi par apucaţi rău de tot, dar se mişcă într-un fel că uiţi că se află acolo, şi corpurile lor sînt din ce în ce mai contorsionate, mai puternice, mai străine.
Nu ştiu despre ce cîntă, dar poate şi lor le-o fi frică. Ca şi nouă.
Pe R., prietena mea din copilărie, am păstrat-o ca pe un semn de carte. Mai vorbim uneori, ne mai hăhăim, dar ne despart o grămadă de lucruri.
Ea a rămas în afara jocului de societate şi nu m-am gîndit niciodată cît de nefericită poate fi fata asta, pentru care am suferit cîndva şi mi-am făcut o grămadă de nervi.
O mai întreb şi acum ce i-a venit să-mi zică cîte o chestie dureroasă.
Ridică din umeri şi rîde. Pe sub trăsăturile de demult a mai îmbătrînit şi i-au căzut pleoapele şi nu mai crede că va fi fericită.
N-o mai interesează blabla-ul ăsta nenorocit, cu să-ţi cauţi perechea, deşi se

vede cu tot felul de tipi găsiţi pe chat-uri. Mi-a spus odată:
„Nici nu poţi să-ţi imaginezi cîţi oameni singuri sînt pe pămînt“.
Şi toată singurătatea adunată de la serviciu, de la textele despre credite, leasinguri, pe care le scrie i s-au împrăştiat pe faţă. Toxină botulinică gratis!
De curînd mi-a amintit că-i place mîncarea de mazăre şi că vrea să mă ocup de „partea asta“ cînd o fi pe patul de moarte.
Mi s-a strîns inima, mi s-a zbîrcit ca o bucată de carne de vită pusă-n tigaie la rumenit, dar am reuşit să-i spun o chestie haioasă: „Sper că nici somonul n-o să-ţi stea prea tare în gît“.
Apoi am plecat fiecare mai departe.
Casele noastre s-au îndepărtat. Pe ea o aşteaptă aceeaşi pisică albă (pe care o tot trambalează la doctor), pe mine un băiat cu barbă. Am mai ţinut minte şi că, în ultima vreme, a ieşit cu un tip dement şi au jucat biliard într-un bar. S-a lăudat apoi că poate să ia pe cineva cu el, într-o excursie de rahat la Paris.
Şi fata asta mişto s-a bucurat. A sperat că după discuţii lungi, o va alege pe ea. Şi că, în sfîrşit, singurătatea ei se va vindeca, se vor îmbarca amîndoi în autocar şi că... După aia mi-a scris ca s-a liniştit şi că a lăsat-o baltă.
Am ajuns să mă grăbesc atît de tare pe stradă, că picioarele o iau la vale, şi-mi văd bascheţii cum vor să ajungă la destinaţie înaintea mea.
N-am timp, mă crizez, bubuitul ăla din stomac mi se ridică pînă la tîmple. Repet mecanic tot felul de lucruri şi strada se-ntinde ca o peltea.
După aia vine sîmbăta, lenevim în pat cu ochii deschişi şi visăm să mergem la o cafea.
Se schimbă lumina şi parfumul meu a pus deja stăpînire pe oraş.
Picătura aia infimă alunecă de pe gît pe braţe, te ameţeşte atît de tare că ai început să crezi că weekend-urile miros îngrozitor de tare a Carolina Herrera 212 şi se pot cumpăra la flacoane de 30, 60 sau 100 de mililitri.
Nu uita, undeva ne-aşteaptă un oraş întreg de croasanţi. Nu va trebui decît să ne oprim, să ne alegem un loc şi să uităm toate tîmpeniile la care ne gîndim zilnic. Inclusiv că, poate, va veni un moment cînd fiecare îşi va dori altceva.
Nu asta se-ntîmplă lîngă noi în fiecare zi, cam cu frecvenţa cu care auzim şi că cineva cunoscut a murit într-un mod atît de stupid, atît de banal?
Şi atunci cine dracu’ mai are nevoie de sendvişurile mele? De cele 200 de grame de salam de Sibiu fără coajă pe care le cumpăr de două ori pe săptămînă pentru că nu mă duce mintea să încerc altceva?
Aştept înfiorător de calmă să-mi vină rîndul la coadă.
Atît de pierdută în spaţiu că mă sperii.
Atît de serioasă că mi se face instant greaţă.

Feliile de şuncă se ridică în aer, plutesc deasupra mea, iar o doamnă cu şorţ le prinde şi le îndeasă într-o pungă de plastic. Ajung cu pachetele acasă, îmi las paporniţele să cadă pe parchet şi mi se pare că mă învîrt în cea mai pură artificialitate: o casă, o maşină, o tonă de poze, cîteva vacanţe. Ce-a mai rămas nebifat?

Avem haine spălate pentru mîine, de mîncare pentru dimineaţă, cafea, lapte, apă minerală, pîine?

Uf, atunci pot să răsuflu în sfîrşit uşurată. Pot spune despre mine că m-am integrat în societate. Funcţionez perfect şi mă achit perfect şi cu zîmbetul pe buze de toate responsabilităţile.

Nimic nu e prea greu, mi se lungesc mîinile, şi ce dacă? Nu-mi doresc cu adevărat să mănînc decît o felie prăjită de graham, cu brînză şi roşii.

Indiferent de anotimp.

O prostie, ştiu prea bine. Alimentaţia mea e nesănătoasă, nedisociată, nesofisticată.

Şi ce dacă? Poate e timpul să mă duc din nou la sală, să fac 200 de abdomene legate, cu pauze doar de respiraţie. Şi să mă simt invidiată de fetele mai plinuţe, care mă vor întreba de cînd mă antrenez şi cu ce greutăţi se face exerciţiul cel mai eficient pentru coapse.

Starea confuză de atunci e totuşi atît de departe.

Mă întorc şi fac drumul de la oglindă pînă în faţa geamului mare, fără perdele, din garsoniera de la etajul 7. Încă îmi doresc să scap de camera luminoasă, şubredă, cocoţată atît de sus că nu se mai vedea decît Interul. Încă o zi plină: ne trezim, strîngem canapeaua, îngrămădim aşternuturile în dulapul din debara, curăţăm parchetul şi degresăm gresia.

Masa din bucătărie, făcută pe comandă, are nevoie de îngrijire şi de un regim special de cînd a început să semene cu un cocostîrc bolnav. Cerul pare că a încăput tot în balconul de deasupra, unde locuieşte o fată care vorbeşte non-stop la telefon.

Cînd rămîn singură mă uit pe fereastră şi încerc să mă agăţ de ceva cunoscut. Cînd nu reuşesc mi se face urît.

Imediat îmi caut mănuşile negre, pufoase, şi cobor la buticul de vizavi să cumpăr nişte sticle cu apă minerală Harghita.

Şi în fiecare seară vînzătoarea cu faţă dolofană şi buze rujate îmi spunea cît de tare îi plac mănuşile mele. Bucuria ei năvăleşte înfrigurată de după tejghea. Răstoarnă plicurile de zahăr vanilat şi turnul de ciocolate cu rom. În cele din urmă, ajunge la mine şi mă ameţeşte.

Sînt dependentă de vorbele ei, îmi iau plasa de jos şi brusc mi se pare uşoară.

Ce fac, ce vreau, ce aştept?
Să se termine încă o zi şi mă întind perfect dreaptă în pat.
Sala de fitness e la doi paşi. La cel mai mic semn de tristeţe traversez strada în fugă şi mă antrenez.
Mă las prinsă de cele o sută de oglinzi. Abdomenul meu reacţionează mai bine decît aş fi crezut la seriile repetate de exerciţii şi, uite, a căpătat şi definiţie. Pacheţele caligrafice mi se lăfăie acum pe burtă. Le număr şi mă gîndesc că, poate, odată cu supleţea o să vină şi fericirea.
Nu asta ţi-ai imaginat de fiecare dată cînd te-ai apucat să mănînci sănătos, de un nou program de gimnastică sau de alergat de nebună prin parcuri?
Încă rîvnesc la nişte coapse care să nu se atingă, la nişte pantaloni perfect mulaţi şi lucioşi.

Gata, încă cinci ture de oraş, atît mai ai de alergat
cu bicicleta neagră care nu se clinteşte
nici măcar un milimetru
de pe parchetul laminat.

Există cîteva întîmplări în viaţa mea pe care le car în spate. Oricît de mult timp ar fi trecut n-am scăpat de ele. Îmi sar în faţă. Se insinuează în visele mele de dimineaţă. Deschid ochii şi, gata, iar le-am adus la suprafaţă.
Locuiesc în aceeaşi casă cu tot felul de oameni pe care i-am cunoscut demult. Nu mai ştiu cum să mă port cu ei, prea multă familiaritate ar părea deplasată. Poate mai potrivită ar fi o răceală politicoasă.
Ştiu prea bine, au existat nişte momente în care n-am fost nişte străini unii pentru alţii. Ne-am atins, am vorbit, am văzut aceleaşi lucruri pe fereastră. Asta mă şi derutează cînd „fantomele“ îmi sar în faţă.
Le spun cît pot eu de frumos: „Dragelor, în tot timpul ăsta am fugit unii de alţii, cu paşi din ce în ce mai mari şi mai nesiguri, ne-am repetat că n-are rost să ne mai întîlnim, acum ce facem, o luăm de la capăt?“.
Adunătura aia de capete mă aprobă fără să zică nici un cuvînt.
Fac cîţiva paşi şi ajung lîngă un bărbat, care stă întins într-un pat dublu, de hotel. E îmbrăcat într-un costum maron-roşcat şi are pantofi eleganţi şi lustruiţi. I s-a desfăcut un şiret.
Îl iau de mînă. Nu e agitat, dar simt nevoia să-l liniştesc.
Degetele ni se-ntîlnesc, se recunosc, se încîlcesc mai mult de o secundă. Mă întind lîngă el şi aştept. Afară începe să ningă întîi cu fulgi mici, după aia cu bulgări. Îl strîng de mînă pînă cînd unghiile mele pătrate îi ajung la os.

De foarte departe îmi zîmbeşte şi se uită la mine.
— Mi-e al dracului de frig, doar atît reuşesc să articulez.
Mă ia în braţe, mă acoperă ca o cloşcă, dar nu zice în continuare nimic.
— Vreau să ştiu ce ni s-a întîmplat, de ce am intrat în camera asta şi ne-am închis pe dinăuntru. Sîntem morţi?
— Poate tu mai mult decît mine, îi spun rîzînd. Dar nu mă aude. Nu recunosc nimic din ce văd pe geam.
Într-un sfîrşit, murmură:
— A început să ningă şi asta e de ajuns. De asta am venit aici.
Au început să ne caute urmele abia cînd zăpada s-a topit şi oraşul acela străin şi îndepărtat a fost năpădit de scalpuri negre şi tinere.
Dau la o parte draperiile care tot cad peste amorurile mele tinere. Mi se par atît de rîncede. De contrafăcute. Nici nu mai sînt sigură dacă le-am trăit eu sau doar mi le-a povestit cineva.
Uite, un cort apare de nicăieri pe nisipul unei plaje. Un băiat lungan sare de pe un picior pe altul. Rîde zgomotos cu un grup de prieteni. Stau aplecaţi şi par că fac şanţuri de apărare pentru castelul proaspăt ridicat. Cînd vine spre mine, văd că ţine în mînă un castron aburind.
— Draga mea, azi am gătit mîncare de cartofi pentru tine!
Îi mulţumesc şi încep să mănînc. Îmi arde cerul gurii, dar nu mă opresc. Tocana asta e o aventură de-o vară la malul mării. Nesiguranţa lui şi frica mea se pun pe acelaşi ţăruş şi se coc îndelung la un foc de tabără. Dormim sub cerul liber şi stelele alea demente, care stau ciorchine, ne pot sufoca oricînd.
Rezistăm eroic şi dragostea noastră tălîmbă, din sezonul vară-toamnă, trece prin cel mai performant material impermeabil din care ne sînt confecţionate hainele.
Acum sînt aici, îmi trag scaunul şi mă aşez la o masă. Comand o cafea şi, gata, seara de-atunci am făcut-o dimineaţă.
Dacă întîrzii înseamnă că nu s-a schimbat nimic. Sîntem tot noi. Te aştept. Iar cînd vei veni, cuvintele se vor aşeza între noi ca nişte pisici enorme şi blînde.
„Ce mai faci? Eşti bine?“
Nu mă privi aşa. În timpul în care ne-am pierdut unul de altul am făcut o grămadă de lucruri. Am citit, am văzut filme, a vorbit gura fără mine şi am tot tras de carapacea în care m-ai lăsat. N-a pocnit, dar fisurile ei au crescut în fiecare zi. Întîi cît un bob de orez, după aia cît un ochi de Bill (cel mai mare şi mai negru cîine de pe pămînt).
Uite, acum pot să-mi mişc mîinile şi să gesticulez, dar nu văd nimic.
C. m-a întrebat într-o seară:
— Ce crezi că visează orbii?

N-am ştiut ce să-i răspund. Întunericul băltea între noi, fusese o zi dintr-aia lungă cînd ne lăsaserăm pe scaunele butucănoase de la cîrciuma ’80. Nu mai voiam să plecăm de frică să nu stricăm toată ordinea tîmpită a lumii în care nişte oameni de 30 şi ceva de ani se întorc acasă, mulţumiţi şi cu burţile pline, după ce au luat cina în oraş.

O seară animată şi agreabilă, nu?

Şi multe bilete de avion care pluteau în dezordine pe deasupra capetelor noastre. N-aş şti să spun ce destinaţie urma la rînd.

Îmi amintesc doar că am rîs mult în seara aia, am bătut cîmpii. Zgomotul unor uşi închise simultan m-a făcut să cred că aş putea să visez foarte bine şi voci, multe voci, pînă la epuizare, pînă la finiş.

Mă mişc de atunci printre oameni cunoscuţi, care vor tot felul de lucruri. Îmi arată pliante colorate cu locuri pe unde şi-au propus să ajungă.

Îi ascult, dau din cap şi le spun că-i invidiez pentru luminile verzi din nu ştiu ce fiord îndepărtat.

„Vînătoarea boreală“, aşa se numeşte cea mai poetică dintre excursiile posibile. E ca şi cînd cineva s-ar juca cu un laser pe cer şi ne-ar trimite semnale luminoase, confuze.

Trebuie neapărat să ajungem şi noi acolo. Să vedem ce ne prezic astrele, ce ne aşteaptă după măreaţa proiecţie.

Ne vom pierde liniştea ca-n *Caché*-ul lui Haneke, treptat, fără să ne dăm prea bine seama. Exact cînd ne cuibăriserăm mai bine în căsuţa „30 plus“, ni se va reevalua situaţia. Metodic, după nişte indici statistici foarte clari.

Vom minţi în primă fază, cum că avem acte, cu tot cu domiciliu stabil sau viză de flotant.

Spaima ne va ieşi prin piele, mirositoare şi trădătoare, iar noi, cei mai buni dintre cetăţenii acestei vîrste, vom fi invitaţi să eliberăm locul.

„Alţii la rînd... Vă mulţumim pentru înţelegere!“

Nu pot să fac nimic să schimb situaţia.

Pentru moment, îmi flutur fusta mov, cu paiete, pe cel mai frumos şi mai aglomerat bulevard.

Traversez la Romană, de fapt, nu mă mişc, m-am aşezat în poza făcută de tine, la Liubliana, la un semafor. Nu eşti aici să mă vezi, probabil vorbeşti extrem de serios la telefon şi mergi repede şi apăsat.

O mie de ture pe zi şi parchetul scîrţîie, se toceşte de la drumurile astea dezordonate, nervoase.

Culorile s-au schimbat. Roşu-verde-roşu-verde de nu ştiu cîte ori. Încerc să-mi reglez respiraţia. Să mă agăţ de o poşetă şicoasă şi, gata, să trec odată

nenorocita asta de stradă.
După aia va veni alt semafor, altă haltă, altă buclă de timp văruit şi nelocuit.
Mă voi îmblînzi, o să vezi.
O să mă opresc direct acasă.
Pînă te-ntorci, o să pot conversa fără probleme, depinde doar de tine ce temă alegi.

„Spre ce ne îndreptăm? Cum arată următorul dans?“
Ai răbdare, o să vezi. Ne vom învîrti printre scaune înalte de bar şi ne vom lipi unul de celălalt, pînă cînd stropii de sudoare o să-i orbească pe cei din jur.
O să le cadă în drafturile de bere şi ei o să bea mai departe şi nici n-o să aibă habar de ce li s-au umplut paharele la loc.
Şi atunci o să simt, probabil, nevoia să le spun:
„Vi se pare, vi se pare, nimic din ce vedeţi nu e adevărat!“.
Exact cu faţa aia idioată a mea pe care o ştii atît de bine: jumate tristă, jumate intelectuală şi peste măsură de alungită.
Mă mişc haotic, compulsiv.
Cineva a măcinat o tonă de cafea şi negreala ei e mai puternică decît orice *playlist* cu muzică de dans adevărată.
Hainele ni se dizolvă, dar nu vedem nimic.
Cu ultimele rămăşiţe de lumină venite de afară încerc să disting mutrele din tablourile de pe perete: nişte greci graşi, simpatici, cu mustaţă, de pe la începutul secolului trecut.
În timpul ăsta, ne maimuţărim pe ring, în faţa lor, şi nu ne pasă decît de ce melodie vine la rînd.
Cînd m-am adunat de pe drumuri, am adus cu mine un fel de surescitare cochetă, absurdă. Stau în casă şi îi vorbesc cu voce tare pisicii. Se uită la mine cu nişte ochi saşii şi-ar trebui să mă umfle rîsul.
Dar continui să-i spun că nu mai am vîrstă şi că mă mişc, de fapt, într-un 3D animat prost.
Toate lucrurile pe care credeam că nu pot să le fac mă pîndesc din umbră. Deschid o uşă, mă uit cum e înăuntru şi vreau să mă retrag.
Nu-mi mai place întunericul, brusc mi se pare prea aglomerat totul: prea multe obiecte, prea multe poveşti şleampete, desperecheate ca nişte şosete.
Aici e o prietenă supărată care nu-mi mai răspunde la telefon.
În alt colţ, cineva care m-a uitat complet şi nici dacă i-aş băga degetele în ochi nu şi-ar mai aminti de mine.
Recunosc un gest de „la revedere“ făcut cu mîna.

Vreau să-l păstrez. E verde-crud şi seamănă atît de bine cu un breloc cumpărat într-un compartiment de tren, într-o noapte.
De ce nu reuşesc să-i întreb pe oamenii apropiaţi ce simt şi de ce ne-am îndepărtat?
Nici unde au aruncat toată tandreţea aia tulbure în care ne afundaserăm împreună.
Ce-am pus în locul ei, ce am făcut cu pămînturile cleioase şi moi?

Respiră adînc! E mult mai bine să te gîndeşti că n-ai pierdut nimic pe drum!
Cînd am început să alerg, lumea s-a transformat într-o bucată de tapet. Am luat-o cu mine, o ţin sub braţ şi-o s-o lipesc doar atunci cînd mă opresc şi mi-e bine.

Zile sparte în mii de drumuri, figuri de oameni care mi se combină. Le vorbesc şi aştept să-mi spună cît de tare s-au plictisit să m-audă. Să schimbăm tot – facturile de telefon, cărţile, filmele, certurile alea din vis cînd mi se pare că am dreptate şi că argumentele mele sînt infailibile.
Probez nişte blugi şi vreau să mi-i cumpăr doar pentru că simt nevoia să descopăr ceva nou la mine.
De prea mult timp m-am retras sub un breton cînd prea lung, cînd franjurat şi strîmb, imposibil de corectat.
Degeaba-mi verific cu religiozitate e-mailul, cine dracu' să-mi scrie lucruri adevărate?
În fiecare zi îmi construiesc o realitate-cuib în care nu se pot întîmpla nenorociri.
Doar tristeţile cresc puţin cîte puţin, nu ştiu unde duc şi nici cîţi centimetri vor ajunge să aibă pînă la sfîrşit.
Nişte tenii uriaşe, rozalii, care ne devorează în linişte, fără să auzim cum ne trosnesc oasele sau cum ni se topesc spaimele.
Mîinile perfecte, la care visează cineva de la etajul inferior, mă găsesc, mă cuprind şi mă strîng pînă îmi pierd răsuflarea.
Corpul mi se subţiază cu viteza luminii.
În noaptea în care am intrat n-am mai găsit nimic, nici urmă de carcase de poveşti pe care să le şurubăresc.
Am stat ore în şir la pîndă şi cearşaful lila, satinat, mă absorbea cu un foşnet pervers.
Mi-am pierdut echilibrul cînd cărţile mele începute s-au răsfoit singure şi semnele s-au topit fără urmă.

Sute de pagini au căptuşit fundătura, vorbele de peste zi s-au îndepărtat şi mi-am lipit spatele meu dureros de pereţii calzi ca nişte cozonaci.
Cînd am ajuns la finiş, terminasem cărţile şi nu-mi aminteam decît că, atunci cînd o să se facă dimineaţă, voi avea pe noptieră nişte cotoare de cîteva mii de pagini, inutile, la care să mă uit cu părere de rău.
Telefoanele încă zbîrnîie. Nu spunem mare lucru, dar vorbim, vorbim fără încetare despre toate tîmpeniile.
Am nevoie de căptuşeala lor fonică, de camera asta suspendată, în care nu mi se face prea des frică.
Pe mess cuvintele ţîşnesc brusc, îmi scot ochii, mă întorc de pe-o parte pe alta şi nu reuşesc să le şterg.
Primesc lecţii de viaţă, trebuie să fiu mai deschisă, să dărîm zidul pe care mi l-am aşezat în faţă.
M-am întors de unde am plecat, am nimerit pe aceeaşi scenă scîrţîitoare, mîncată de carii, unde ar fi trebuit să recit un text scris mai demult. Stările mele de-atunci şi de-acum rimează atît de pervers.
Îmi vine să zic: „Cît de frumos! Cîtă sinceritate ambalată! Şi ce piruete mai faci cîteodată!“.
La ce mi-au folosit? Toate s-au dus pe apa sîmbetei şi mă învîrt în acelaşi cerc tîmpit şi, periodic, dezgrop cu fetele din viaţa mea aceleaşi discuţii.
Feţele noastre sînt pe rînd surîzătoare şi descompuse. Ne încruntăm şi ne ies chestii otrăvite din gură.
Ne înghiţim una pe alta, întregi, exact cu ce sîntem îmbrăcate: cu blugi, cizme şi pulovere colorate de la Zara.
După aia stăm ţepene, cînd o să deschidem gurile o să ne izbească tot mirosurile noastre stătute, fermentate.
Vulnerabilitatea e ca o răceală cu febră mare.
Mă face întîi să alunec. Încerc disperată să mă prind de un cuvînt, de o amintire în care sînt veselă şi ţopăi nefiresc de mult.
După aia va urma anotimpul cel mai lung, în care n-o să-mi mai doresc mare lucru.
Mai alerg doar ca să scap de lucrurile pe care le-am aflat despre mine. Încă un an din care am păstrat doar cîteva urme de mascara, alungite, diforme.

Eşti deprimată, e timpul pentru încă o tură de parc!

Cînd m-am întors de la alergat am făcut curat în casă.
Lucrurile de care sînt înconjurată par nişte momîi docile şi plictisite de viaţă.

Mi-ar fi plăcut să fi putut păstra toate hainele pe care le-am purtat vreodată. Un muzeu de felul ăsta ar spune multe despre mine. Toate încercările prin care am trecut, modele, combinaţiile, au în ele ceva trist şi extrem de caraghios.
Eu, foarte tînără, tunsă bross şi cu ceafa rasă, zîmbesc dintr-o poză făcută în parc.

Sînt îmbrăcată cu o bluză de trening albă, cu dungi groase, roz, largă la gît şi mă chinuiesc să zîmbesc. Mă sprijin de un zid zgrunţuros. Încă mă simt bine în pielea mea de adolescentă. Apoi, nişte haine incerte m-au luat pe sus şi m-au tîrît pînă aici.
Nu m-am împotrivit deloc, n-am protestat nici o secundă. Acum îndes cu furie nişte saci negri, imenşi. Şi mă trec toate apele şi habar n-am la ce m-oi fi gîndit cînd le-am cumpărat şi-am venit fericită cu pungile foşnitoare acasă. Nu reuşesc să reconstitui drumul de la magazinele ticsite de haine pînă în faţa intrărilor în nişte apartamente impersonale.
E cît se poate de clar, îmi scapă ceva esenţial. Cu ce se potrivea eşarfa asta, dar bluza mov, dar pantalonii în carouri cu ce-i purtam?
Cele cîteva lucruri de care mai am nevoie se găsesc în acelaşi dulap. Şi se împuţinează de la o zi la alta.

Dacă nu te-ai şi ataşat de echipamentul de jogging, totul e în zadar.

N-am obosit, încă mai caut informaţii despre cum trebuie să-mi reglez respiraţia ca să pot alerga din ce în ce mai mult în fiecare zi. Care adidaşi sînt mai buni? Dar materialul cel mai eficient?
De prea multă vreme lîncezesc. Bătrîneţea se trezeşte odată cu mine dimineaţa şi ne învîrtim ca două zălude prin casă şi bem cafele negre şi groase din căni din ce în ce mai mari. Abia după aia pot să-mi văd liniştită de viaţă. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că la 34 de ani lumea se vede atît de blurată.
C. crede, ca de obicei, că exagerez. Cînd am deschis computerul am găsit un mesaj de la el:
„Hei, ce faci toată ziua, madame? Stai cu ochii beliţi pe tavan, te-ai aruncat pe fereastră, ţi-ai tăiat venele într-o cadă plină de spumă de baie şi săruri aromate? Mă scoţi din sărite, să mor eu“.
Cuvintele lui mă ajung din urmă. Se strecoară între colţul gurii mele adormite şi ureche.
Nu le pasă de clădirile înalte, de trotuarele desfundate pe care se întorc clătinîndu-se ultimii cheflii.

Închid ochii şi o iau la fugă.
În somn prind viteză şi mă mişc din ce în ce mai repede.
De unde a venit mirosul ăsta exploziv şi greţos de 40 –?
Mai e atît de puţin pînă se face dimineaţă. Îl recunosc şi-l adulmec. Carieră combinată cu fericire conjugală, copil mic, cură de slăbire postnatală, căutat un apartament mai mare, aici şi acum, ca într-o reclamă la o marcă celebră pentru o cremă de mîini.
Atunci vom fi destul de mulţi. Neapărat într-un loc cald şi cu mare. Printre picioarele noastre se vor încurca nişte copii zîmbitori. Ne vom descălţa, ne vom sufleca pantalonii şi vom căuta scoici.
N-o să ai cum să nu ne recunoşti. O să te opreşti şi o să ne priveşti minute în şir. Mîinile noastre întinse vor fi un spectacol. Fericirea ni se va scurge încet, picătură cu picătură, prin ligamentele subţiri ale degetelor de la picioare.
La fel de sigur e şi că o să ţi se facă frică atunci cînd o să ne priveşti.
N-o să rămînem mult timp în acelaşi loc. O să fim mulţumiţi dacă o să mai putem trece măcar din cînd în cînd pe acolo, ca printr-un oraş în care ne-am petrecut cea mai lungă vară.
Dintre noi toţi se detaşează un cuplu perfect, zărit într-o după-amiază la Portorož. Mi-i amintesc perfect. Nu-mi puteam lua ochii de la ei, păreau desprinşi de pe coperta revistei *Prevention*.
Pantofii ei roşii lasă un sunet ascuţit pe pavajul din piatră. Îşi priveşte copilul care mai are foarte puţin şi o să adoarmă, cu capul pe umărul tatălui.
Şi noi, şi ei ne aflăm pe o peninsulă, înconjuraţi de mare. Şi miroase ca la sfîrşitul lumii, a ziduri vechi, mucegăite.
Necunoscutul acela înalt, îmbrăcat într-o cămaşă bleu şi în blugi Levi’s se încăpăţînează să-i facă o poză soţiei sale. O roagă insistent să stea nemişcată şi să se uite la el:
— Nu e bine, iubito, încă doi paşi spre dreapta, puţin mai aproape de scară, aşa… Hei, mami, parcă am merita şi noi un zîmbet, ceva.
Ea se tot scuză. La început în şoaptă. După aceea, cu o voce disperată şi gîtuită.
— Nu acum. Hai să plecăm de aici, dragul meu. Un popor de oameni în vîrstă ne pîndeşte de după fiecare colţ de stradă. Doamne, parcă ar fi avut o mie de ochi.
Ea tot încearcă să-i spună bărbatului că nu se simte în siguranţă, dar el insistă:
— Hei, nu e nimeni pe strada asta, ce ţi s-a întîmplat, dragă?
Îşi alege unghiurile cele mai bune pentru fotografii, îi vorbeşte despre proporţii, despre lipsa de lumină cu care se confruntă locatarii.
Ea l-a luat de mînă şi i-a zis doar atît:

— Să ne grăbim. Nu mai avem prea mult timp!
Atunci a izbucnit:
— Poate îmi spui totuşi ce dracu’ se întîmplă cu tine!
Ea s-a făcut că nu-l aude şi i-a legat copilului şireturile de la adidaşi.
De ce nu i-o fi spus că i s-a făcut frică?
Ca noi toţi, a ajuns într-un loc frumos, dar nu mai are chef de nimic. I-a intrat un miros insuportabil de bătrîneţe în nări şi orice ar face îl simte acolo, cuibărit bine.
Se combină cu mirosul de spaghetti de la prînz, cu peştele la grătar, cu aroma de vin alb, sec.
Dacă trage aer în piept, îl poate depista şi la el, printre miresmele fine de tutun amestecate cu cîteva picături de after shave.
Zeci de ochi creponaţi ne-au fugărit de atunci peste tot: pe terasele unde se mănîncă îngheţată, cînd ne-am întins pe şezlongurile de plastic înşirate pe malul mării, la piscină, în jacuzzi, în gări, aeroporturi, biblioteci şi porturi.
Nu vedeam altceva în ei decît ură amestecată cu batjocură.
Şi eu, şi femeia aceea necunoscută cu pantofi roşii sîntem la fel de răvăşite.
Surori de cruce cu fricile noastre care, peste foarte puţin timp, vor invada lumea.

II

E timpul pentru o mişcare organizată!

Trecem unii pe lîngă alţii. Aleile se îngustează sau se dilată doar în funcţie de stările noastre de spirit.
Nu ne întîlnim în fiecare zi, dar ne zărim din ce în ce mai des.
Ne studiem.
Fiecare îşi imaginează despre celălalt tot felul de scenarii.
Picioarele noastre antrenate calcă aceleaşi umbre ale copacilor. Cînd privesc în sus, bucata de cer pare dureros de aproape.
Fac progrese în fiecare zi.
Oare ei ce fel de muzici şi-au pus în *playlist*-ul pe care-l ascultă cînd aleargă?
Se simte în aer că sîntem motivaţi, că nu ne lăsăm, că atunci cînd ne vom întoarce la casele noastre, cu nişte pete prelungi de transpiraţie pe spate, totul ar putea fi un pic mai uşor.
Oriunde, în orice parc din lumea asta, nişte oameni aleargă. Dimineaţa, la prînz şi seara.
Sînt o părticică din acest cîrd de neliniştiţi.
Arătăm aproximativ la fel şi ne mişcăm picioarele în acelaşi ritm.
Paşii din Lisabona rimează cu cei de la New York.
Cei din Le Jardin de Luxembourg cu cei din Parcul Ioanid.
Cei mai mulţi sîntem prevăzuţi cu iPod-uri şi căşti pentru că nu vrem să rămînem singuri prea mult.
Vom trăi, probabil, mai mult şi mai sănătos decît cei care tocmai au trecut pe lîngă noi. Ne-au privit lung şi, eventual, şi-au aprins o ţigară.
Mă grăbesc. Ne grăbim. Nimic nu mai seamănă cu ce-am simţit în urmă cu o sută de metri.
Fiecare muşchi solicitat reacţionează. Nu trebuie să uit nici un minut: cu cît îi stresezi mai mult şi mai aplicat, cu atît se vor vedea mai bine rezultatele.
Febra de la alergat nu seamănă cu nimic. Poţi să faci sute de abdomene şi să ridici tone de greutăţi, corpul nu doare la fel de la efort. Şi nu scoate aceleaşi sunete ascuţite, prelungi, pe care le simt cînd mă întind seara în pat.

Ce să le spun iubitului meu, prietenelor mele?
Că singura oră importantă din zi e cea în care îmi iau picioarele la spinare şi tot ce-am trăit pînă acum pare mai palpitant ca niciodată?
Dacă zăresc oameni de demult, din altă viaţă, îmi întorc capul. N-am chef de conversaţie, nici de dat explicaţii.
Singurul lucru important pe care îl fac deocamdată e încă o tură de parc.
În fiecare zi alta.
Nu mai ştiu de unde vin, ce mă aşteaptă acasă sau dacă timpul ăsta nu e cumva o bucată de carton decupată dintr-un desen mai complicat, mai amplu.
Mă sustrag unui ritm normal de viaţă. Accelerez. Trăiesc mai mult, mai repede. Mai mult, mai repede.
Pe dracu'!
Mi-am amintit de „Alergătorii" lui Auster din *În ţara ultimelor lucruri*:
„Alte morţi sînt mai spectaculoase. Un exemplu sînt Alergătorii, o sectă ai cărei adepţi aleargă pe străzi cît pot de tare, fluturîndu-şi sălbatic braţele, lovind aerul şi ţipînd cît îi ţin plămînii. Cel mai adesea călătoresc în grupuri; cîte şase, zece sau chiar douăzeci de oameni iau cu asalt strada, fără să se oprească din drum sub nici un motiv, continuînd să alerge pînă cînd cad jos vlăguiţi. Ideea e să mori cît mai repede posibil, să te forţezi în asemenea hal încît să-ţi cedeze inima. Alergătorii spun că nimeni nu ar avea curajul să facă asta de unul singur. Dar alergînd împreună, fiecare individ e înghiţit de iureşul grupului, încurajat de urletele din jur, biciuindu-se pînă la limita rezistenţei, pînă la delirul total al autoflagelării. Asta e ironia. Ca să te poţi ucide alergînd, mai întîi trebuie să te antrenezi să fii un bun alergător. Altfel, nu vei mai putea să forţezi pînă la capăt. Oricum, Alergătorii fac pregătiri intense ca să-şi împlinească destinul, şi dacă se întîmplă să cadă în drumul lor spre acel destin, ştiu cum să se ridice imediat şi să continue cursa. Presupun că e un fel de religie. Asemenea servicii se oficiază în mai multe părţi din oraş, iar ca să li te alături, trebuie să treci printr-o serie de probe complicate: să-ţi ţii respiraţia sub apă, să posteşti, să-ţi plimbi mîna prin flacăra unei lumînări, să nu scoţi o vorbă timp de şapte zile. Odată ce ai fost acceptat, trebuie să te supui codului din grupul respectiv. Asta înseamnă între şase şi douăsprezece luni de trai în comun, cu un regim strict de exerciţii şi antrenamente şi reducerea progresivă a consumului de hrană. Cînd vine timpul ca un alergător să pornească în cursa finală, el atinge simultan punctul de forţă şi de slăbiciune supremă. Teoretic, poate alerga la nesfîrşit, dar în acelaşi timp corpul lui şi-a epuizat toate resursele. Combinaţia asta e cea care produce rezultatul aşteptat. În dimineaţa zilei stabilite, porneşti cot la cot cu tovarăşii tăi şi alergi şi încerci să-ţi laşi corpul în urmă, tot fugind şi ţipînd, pînă cînd îţi iei

zborul afară din trup. În cele din urmă, sufletul se smulge şi se răsuceşte eliberat, trupul cade la pămînt şi eşti mort. Alergătorii îşi fac reclamă spunînd că această metodă e sigură în proporţie de peste nouăzeci la sută, ceea ce înseamnă că nimeni, aproape niciodată, nu ajunge să pornească într-o a doua cursă finală“.

Îi înţeleg atît de bine pe bezmeticii ăştia eroici ai lui Auster. Mă strecor printre ei.

N-o să-şi dea seama că nu sînt atît de bine antrenată şi nici că, de unde vin eu, e cel puţin la fel de greu să trăieşti, pe cît le era lor să crape.

Mişcarea înseamnă viaţă!

Picioarele mele, mintea mea crizată, mîinile mele nătîngi au învăţat atît de bine sloganul ăsta, l-au asimilat pînă la ultima şi cea mai profundă picătură.

De acum cîteva zile a trecut o viaţă.

Condiţie fizică satisfăcătoare.

Frica de bătrîneţe staţionară.

Viaţa noastră e un animal care a ieşit o dată pe stradă şi s-a rătăcit, n-a mai ştiut să se întoarcă. Pur şi simplu nu era obişnuit. Înnoptează pe sub maşini scumpe, hoinăreşte pe străzi pe care le ştim amîndoi, petrece multe ore în trafic, dimineaţa şi seara.

În weekend îşi umple coşurile de la IKEA, Bricostore şi Carrefour.

Prea multe pungi şi prea puţin timp.

O şedinţă. Un zbor cu avionul.

Pot fi oriunde, nu mai contează.

Mă aleargă alţii de la spate. Nu fac nici un pas, dar parcurg distanţe din ce în ce mai impresionante.

Trag de mine să-mi dozez mai bine efortul. Pot mai mult.

Femeile singure sînt fiinţe superioare, sociale, care se caracterizează prin gîndire, inteligenţă, mai mult timp liber decît restul oamenilor, limbaj articulat din punct de vedere morfologic, prin poziţia verticală a corpului şi structura piciorului adaptată la acesta.

Dorm. Mă trezesc. Ţin regim. Alerg.

Şi mîine o să pun ceasul să sune la oră fixă, ca-n fiecare dimineaţă.

Cînd ies în parc să alerg oraşul nu are forme clare.

Abia apoi îl iau în posesie copiii din zonă. Au adus cu ei lopeţile lor de plastic, se duc la nisip şi aleg timpul bun de cel rău.

Alerg din ce în ce mai departe.

Mamei i-a plăcut întotdeauna îngheţata de ciocolată.

Alerg spre mama. Frica de moarte e pilitura de fier. Eu sînt doar magnetul. Aerul din parc trebuie mestecat pe-ndelete înainte de a-l putea respira.
După aceea o să pot să alerg zile în şir, mama n-o să mă sune să-mi amintească să mănînc ciorbă la prînz (în cel mai rău caz, de două ori pe săptămînă).
După ploaie parcul se goleşte. E un loc cu verdeaţă şi-atît. Mama nu s-a îngrijit pentru că n-a avut timp. I-am povestit de curînd cum e cu joggingul, de ce atîţia oameni aleargă, tîrziu în noapte, în filmele la care se uită la televizor.
Mi-ar plăcea ca măcar acum să ne lase pe noi în pace şi să uite de oalele ei de teflon, lustruite impecabil, şi să facă mişcare. Ne-am putea antrena împreună.
Alerg dezordonat, haotic, mi se împleticesc picioarele, dar n-am voie să mă dau bătută.
Mama aleargă cu mine şi mă-ntrece.

Într-o zi dintr-o vară, a venit la rînd Berlinul.
Am luat cu mine o amintire voalată, de cînd mi-am făcut bagajele şi am plecat într-o tabără, la Cottbus, alături de alţi pionieri din sud-estul Europei. Nu împlinisem încă 12 ani.
Berlinul RDG-ist, în care ne-au dus organizat, vreo trei ore jumate, avea gust de bomboane cu aromă de banane.
Era un magazin cu patru etaje în care am intrat cu banii împrumutaţi de ai mei şi cu o listă interminabilă de obiecte pe care trebuia să le duc cu mine acasă.
Pentru femei am cumpărat sutiene adevărate.
Am fost fata de 11 ani de la raionul de lenjerie. Poate aţi văzut-o cînd întorcea pe toate feţele cupele alea de pînză cu broderii şi numere complicate, care i se păreau că seamănă cu cele de îngheţată.
Aştept autobuzul într-o staţie de pe Ku’damm. Doamna de lîngă mine a fost, poate, vînzătoare în magazinul acela imens pe care l-am vizitat în urmă cu mulţi ani. Ştiu sigur că m-a impresionat mai tare decît Poarta Brandenburg.
Cum am reuşit să mă descurc? Cred că eram mai antrenată decît acum. Mă pregăteam pentru o viaţă dură, în care dacă nu te ţineai tare, te scuipau din rînd. Te întorceai fără pîine, fără cele patru franzele repartizate.
Am făcut atunci slalom uriaş printre pantofi Salamander şi blugi de copii. Am cumpărat o tonă de lucruri.
Pantofii albaştri cu toc şi cu baretă la spate ai mamei mi se par în continuare de-o frumuseţe fără margini.
Poza lui frate-miu, cîrlionţat şi cîrn, cu perechea de blugi şi de otteri aduşi de la Berlin face parte din arhiva de aur a familiei. Toţi părem mulţumiţi, stăm agăţaţi de bretelele lui galbene.

Cred că de asta am alergat două zile şi o noapte cu trenul pînă acolo. Să-i fac să zîmbească la fotograf într-o după-amiază şi lumea să pară un pic mai normală.
Nu le-am povestit despre cîinii-lup cu care păzeau tabăra, despre cum ne numărau în fiecare seară înainte de culcare cu lanternele lor cu focală lungă. Într-o cazarmă militară am locuit, mamă. Şi mi-era o frică de moarte că oasele mele necrescute o să rămînă pe acolo şi n-o să le găseşti niciodată. Nu ţi-ar fi dat voie să alergi pînă la mine, să treci graniţele alea care-mi tăiau răsuflarea.
Am ajuns în Alexanderplatz după 23 de ani şi m-a luat ameţeala. Brusc mi s-a părut cunoscut locul.
Fantoma magazinului de atunci mai trăieşte încă.
Mă simt precum Cenuşăreasa, mamă, care şi-a pierdut pantoful. Am venit să-l caut pînă aici. E cel mai frumos pantof albastru, Salamander, cu baretă la spate.
Umblu de nebună prin tot oraşul. Nimeni nu l-a văzut. Alerg printr-o mulţime de metrouri, de tramvaie şi de autobuze, dar nimeni nu-mi spune altceva decît *nein*. Oamenii de aici par personaje evadate din nişte poveşti neterminate. Au plecat la plimbare. Toţi beau bere, călătoresc noaptea, se îmbracă intenţionat şleampăt.
N-am ce să le spun, eu îmi caut pantoful, de asta am venit.
Toţi cei pe care i-am întîlnit alergînd, în diverse colţuri ale oraşului, poate şi ei caută ceva ce-au pierdut odată. De asta ne zîmbim. Eu mai am o şansă, am mai trecut o dată pe aici.
Trabanturile au putrezit ori s-au transformat în biciclete. Zidul a devenit o expoziţie în aer liber la care turiştii merg şi se uită îndelung.
M-am dus şi eu. Sînt doar nişte desene, cu nişte mesaje, nimic mai mult. Tristeţea s-a scurs din betoane. Umblă de nebună prin lumea asta nouă şi spune poveşti melodramatice într-o limbă ciudată.

Nişte uşi se închid una după alta, la distanţă de cîteva minute. Nu contează ţările, graniţele, codurile poştale.
Din ce în ce mai mulţi oameni îşi lasă vieţile suspendate şi încep să alerge imediat ce au coborît scările şi au ieşit din clădirile respective.
În fiecare minut se naşte şi moare cineva.
În fiecare secundă un alergător îşi încearcă norocul.
Îşi reglează ceasul.
Îşi calculează următoarea mişcare ca şi cînd ar fi ultimul lucru care i-a mai rămas de terminat.
Parcul e un loc familiar, cu umbre aliniate perfect.
De unde a apărut tipul ăsta?

Cum poate să păşească şi să atingă pămîntul doar cu o jumătate de talpă?
Şi mîinile, mîinile i se mişcă prea puţin. Nu se bălăngănesc, muşchii de la picioare i se încordează atît cît trebuie, apoi, pe nesimţite, se alungesc şi revin la normal.
Ochii alergătoarelor i se lipesc de piele, de şortul bej, de tricoul albastru. Srălucesc pe corpul lui ca paietele.
Sînt nişte lipitori flămînde şi vor să-l deguste. Să-l cerceteze centimetru cu centimetru şi să descopere că nici măcar el nu e perfect. Că arată mai bine din profil şi la o anumită viteză. Sigur are un defect ascuns, un viciu de procedură.
Nu-l ajungem, oricît de tare accelerăm.
Bărbatul aleargă în sensul acelor de ceasornic.
Se mişcă la fel de cîţiva ani şi n-a ţinut nici un jurnal de jogging.
Nu-l interesează să colecţioneze senzaţii.
Se antrenează şi basta.
Îşi imaginează că una dintre alergătoarele pe care le întîlneşte uneori pe aleile parcului va scrie şi despre el cîteva rînduri. Misterioase, caligrafice.
Va intra în poveştile ei fără să facă nici cel mai mic efort suplimentar. Şi pentru el e absolut suficient. În acel moment o să simtă că nu şi-a scuipat ficaţii şi n-a parcurs atîtea sute de kilometri pe pămîntul ăsta degeaba.
După un timp, pentru că ne zărim din ce în ce mai des, am început să dăm din cap, în semn de salut.
O mişcare fină. Bărbia se lasă uşor în piept. Ochii se închid pînă la jumătate. Şi asta e tot.
Paşii sacadaţi duc mai departe cele cîteva grame de familiaritate.
Amîndoi ne-am înfruptat, pe rînd, din acelaşi animăluţ fricos şi duhoarea lui bîntuie parcul.
Nu ne-am vorbit. Dar ne-am zîmbit de cîteva ori.
Nu mai am oase. Par mai uşoară decît un fulg şi aleile se destramă. Alergătorul mă fereşte de fiecare dată cînd ne intersectăm. Am ochii rătăciţi şi cearcăne proaspete, mov-lila.
Îl plac din ce în ce mai tare. Adidaşii noştri ridică în aer aceleaşi particule de nisip. La unison.
O tură, două, zece, douăzeci de parc. Lumea se face din ce în ce mai mică.
Povestea noastră din parc irigă pămîntul. Face gazonul să crească. Transformă băncile în zepeline. O găleată de energie se varsă şi se simte un miros înţepător. Trecătorilor li se înfundă urechile şi habar n-au ce au păţit.
Continuă să se odihnească şi să nu ţină minte nimic din ce li s-a părut că au văzut preţ de o secundă.

Încă un fenomen meteorologic neidentificat.

Alergi exact aşa cum eşti!
Nu poţi să fraiereşti pe nimeni, se vede de la o poştă prin ce ai trecut şi pe ce au călcat tălpile tale goale.
Picioarele sînt prevăzute cu memorie.
Vor să te ducă din ce în ce mai departe, prin locuri pe unde n-ai călătorit niciodată şi unde nici n-o să ajungi din lipsă de timp.
În fond, cine vrea să-şi piardă antrenamentul, ţesut cu tot atîta grijă, de dragul unei vacanţe banale la Londra, Paris sau Lisabona?
„Ce ai vizitat, unde ai stat, ce-ai mîncat, ce-ai văzut?“
Alergătorul se gîndeşte de mult să facă ceva pentru asta, să-i ajute şi pe ceilalţi să se regăsească.
Îşi face un calcul, ar putea să se organizeze şi să pornească Mişcarea alergătorilor fericiţi din lumea întreagă. O agenţie de turism care să nu-ţi promită vacanţe de vis, ci un ritm dement prin marile oraşe.
„Se poate alerga pînă la capătul lumii şi înapoi!“, îmi spune. Muzeele sînt doar nişte stadioane şi poţi să trăieşti din ce în ce mai mult!
Alergătorul visează deja cu ochii deschişi. Nu distinge feţele celor din grup, îi vede cum se încălzesc, se mişcă pe loc, tricourile iau foc şi ard cu vîlvătaie.
Se simte bine după mult timp. Bătaia inimilor lor pare un sunet scos printr-o staţie cu multe boxe de înaltă fidelitate.
Se duce acasă şi, fără să se schimbe sau să-şi facă un duş, se apucă să improvizeze o campanie de recrutare.

Mişcarea alergătorilor fericiţi din lumea întreagă.
Ţi-ai dorit să te mişti mai repede? Să trăieşti mai mult?
N-ai nimic de pierdut, vino să alergăm împreună prin lumea largă!
Întîlnirea, vineri, ora 18, la intrarea în Parcul Carol.

Îşi îndeasă buzunarele de la şort cu hîrtii şi porneşte din nou spre parc. Nu mai vede nimic în jur, pluteşte şi speră că va strînge cît mai mulţi adepţi. Mă aşteaptă să mă înrolez.
Îi zîmbesc cînd trec pe lîngă el şi îi şoptesc: „Poţi conta pe mine, mîine voi fi acolo“.
Îl depăşesc, îi cunosc corpul de parcă am dormi în acelaşi pat. Alergătorul îmi strecoară hîrtia în mînă şi picioarele ni se mişcă o clipă în ralanti. Rămîn în aer şi pedalează sincron la aceeaşi bicicletă imaginară.

Iau biletul ca pe orice flyer, nu-l arunc pentru că nu găsesc un coş prin preajmă. Îl mototolesc şi-l pun în buzunarul de la bluza de trening cu fermoar în care sînt îmbrăcată.
Abia acasă îl voi citi.
Întîi cu un ochi critic.
După aia cu un zîmbet ironic pe faţă.
Mă şi văd mărşăluind alături de alţi nebuni prin lumea mare.
Spre seară începe să mă amuze din ce în ce mai tare ideea.
Aş putea să rescriu marile poveşti de dragoste, să le comprim într-un MP3 rezonabil şi să le iau cu mine în bagaje. Nu-i cunosc pe alergătorii fericiţi, dar îi simt aproape.
Alergătorul înghite oraşul de la un capăt la altul, împarte hîrtii în stînga şi-n dreapta. Oamenii zîmbesc sau îl ignoră. Încă un amărît care vrea ceva. De parcă ai avea timp pentru toate prostiile care se agaţă sistematic de tine.
Eşti grăbit, sictirit, n-o să ajungi la timp, ce e atît de greu de priceput?
Te scuturi şi gata! Măreşti pasul! Îţi doreşti să ai un corp uşor ca o pană de gîscă, să plutească pe deasupra bulevardelor, să ia viraje perfecte şi strînse?
Totul e să-ţi intri în ritm!
Să găseşti un culoar liber şi să acţionezi.
Fruntea sus, neapărat să calci întîi pe partea din faţă a tălpii, trunchiul să fie drept, nu arcuit!
Nu-ţi lăsa mîinile să atîrne, ai grijă la încheieturi, trebuie să rămînă fixe!
Alergătorul visează trasee, le caută atent pe Google Earth.
Scormoneşte pămîntul, se văd parcurile, marile bulevarde, acoperişurile caselor pe lîngă care trece în fugă de două ori pe zi, maşinile parcate alandala.
Pune steguleţe. A uitat să mănînce. Corpul îi vibrează. Trebuie să le spună ceva la întîlnire, să le dea curaj celor care vor fi dispuşi să-l urmeze.
Cuvintele i se amestecă în minte cu nişte imagini proaspete (fotografii developate de curînd, care n-au avut timp să se usuce): vîrfuri lunguieţe de copaci, un teren de joacă reamenajat, doi cîini identici care se hîrjonesc în iarbă, o pisică tărcată care se uită la ei cu nişte ochi incredibil de rotunzi şi se linge apoi, conştiincioasă, pe fiecare fir de blană de pe lăbuţă.
Face jogging de la o stare la alta. Viaţa lui e pe punctul să se schimbe. O să-şi folosească, în sfîrşit, muşchii perfecţi de la picioare, pacheţelele stivuite de pe burtă.
Oraşul e împînzit de anunţuri, iar Alergătorul cronometrează tot ce apucă: cuvintele unui invitat la o emisiune TV, zîmbetul doamnei de vizavi care a ieşit să-şi ude florile, urletul unui copil care s-a lovit şi ţipă ca din gură de şarpe.

Prin faţa lui, ca printr-un oraş părăsit, încă alerg. El habar n-are cum mă cheamă.
Imaginea aceasta generează altele: noi doi ne cunoaştem, mărşăluim unul lîngă altul, în acelaşi ritm.
Rîdem în hohote.
Sărbătorim victoria.
Noua religie a alergătorilor globali a înregistrat un succes fără precedent.

După trei ani nimeni nu-şi mai aminteşte de ştirea din ziar. Doar eu m-am întors, ca un criminal, la locul faptei. I-am dat tîrcoale şi am şters toate urmele importante.

III

Oricît de tare te-ai antrena, timpul fuge mai repede decît tine

Am încercat să astup spaţiile goale cu cocoloaşe de hîrtie.
Cărţile lui Auster şi-au găsit un loc bun pe raftul din faţă. Am reuşit să citesc mai mult şi mai repede.
Din *Mr. Vertigo* am îngurgitat cîte o sută de pagini pe zi.
La un moment dat m-am ascuns printre oamenii din public care se strînseseră ca la urs şi voiau să vadă cum un puşti se ridică din ce în ce mai mulţi centimetri de la pămînt şi rămîne prin aer. Mi-am ferit capul şi mi-am ţinut răsuflarea.
Mi-am aruncat în sus pălăria neagră, bărbătească, cumpărată dintr-un magazin de vechituri din Berlin. Sau am dat emoţionată cu ea de pămînt cînd minunea ne tăia răsuflarea. L-am încurajat pe domn' Vertigo în gînd. Am bătut nebuneşte din palme cînd a reuşit să păcălească din ce în ce mai bine gravitaţia şi aerul.
Am încercat şi eu, dar nu mi-a ieşit. Mi-am luat avînt, am prins viteză, gîfîiam ca o locomotivă, aveam inima cît un purice zgribulit, cît o boabă de mazăre rahitică. Ştiam că ar fi putut să-mi crape în orice moment din cauza efortului nemaivăzut. Învăţasem paşii, studiasem toate mişcările, dar degeaba.
Cînd m-am uitat în jos m-a apucat ameţeala.
N-am văzut altceva decît nişte blugi largi care fîlfîiau în aer şi-mi făceau, în sfîrşit, picioarele subţiri şi înalte.
E timpul, mi-am zis. Şi-am apucat-o pe un alt drum, pe care am mers împleticit şi m-am împotmolit ca bleaga.
În faza asta nu alerg mai bine, dar plîng mai uşor.
Asta ajută, mi-am zis, încercînd să-mi fac curaj.
Şi m-am oprit să-mi trag puţin sufletul.

Bunica deşiră un pulovăr vechi şi încearcă să facă două gheme colorate.
Mîinile ei sînt nişte fluturi de noapte care caută înnebuniţi lumina. În camera asta sînt doar nişte ziduri groase şi o beznă care-ţi taie răsuflarea. Deşi nu iese din cameră, bunica se rătăceşte.

O limbă vînătă, supradimensionată, îmi acoperă faţa cînd vocea ei cunoscută, în sfîrşit, mă găseşte. Mă ia de mînă, mă îmbracă în cele mai curate haine şi mă scoate în lume.
Aş vrea s-o opresc cumva. Nu-i pasă, n-o interesează. Aşa a fost toată viaţa. Cînd şi-a pus ceva în cap, a mers pînă la capăt.
Mă aşază pe un scăunel, mă hrăneşte şi mă întreabă dacă-mi place ce mi-a gătit. Mă soarbe din ochi.
Acum sînt copilul pe care nu l-am avut.
Îndopat de bunica, creşte ca din apă şi e mult mai înalt decît mine, decît noi toţi.
Încă o dată încerc s-o opresc. O rog să nu iasă în stradă.
E periculos.
Dar bunica nu mă mai bagă în seamă. Îmi spune să stau liniştită. Cînd plec şi nu mă mai vede prin preajmă o întreabă îngrijorată pe mama:
„Cînd se întorc acasă fata şi copilul?“.
Mama îi zice încet, să n-o sperie, că n-am nici un copil, că o să vin în curînd, dar o să aduc cu mine doar nişte bagaje, ca de fiecare dată. Nimic mai mult.
N-o văd des, dar simt cum lianele se tot îndesesc şi se încîlcesc sub fruntea ei creponată.
Am mai alergat un timp şi nopţile s-au făcut nişte bălţi pe care am tot încercat să le ocolesc. Degeaba.
Nişte mîini dragi, mici şi uscate, se agăţau disperate şi mă trăgeau înapoi. Le ştiam de pe vremea cînd se mişcau sacadat şi puteau aduce de afară un munte de haine îngheţate.
Poate că moartea e ceva ce li se întîmplă doar celorlalţi, pe care nu-i cunoşti şi nu i-ai îmbrăţişat niciodată.
Şi nu le cunoşti mirosul.
Ajung pe ultima sută de metri. Am cîştigat timp. Am salvat ceva, îmi vine să zic, dar mă opresc la timp. Şi ochii ei albaştri, tiviţi cu roşu, mă ceartă:
„Fata mamii, n-ai salvat nimic!“.
Afară e tot frig şi bate vîntul, ca atunci cînt bunica se uita pe geam, cu ochi nemişcaţi, ore în şir.
În visul meu de acum ea stă pe holul nostru îngust şi-şi caută într-o ladă mare, de carton, hainele groase.
Am bănuit că şi ei îi e frig. Am luat-o în braţe. Mi-a zis că se plictiseşte şi că ar fi bine să-i cumpăr o trusă cu multe foarfece să se apuce de croit.
Nu m-a lăsat inima să-i spun că nu s-a priceput niciodată şi că ar fi un dezastru. Am umblat pe străzi, am întrebat nu ştiu cîţi vînzători şi am primit nişte oferte extravagante. După aia s-a făcut linişte şi n-a mai vrut nimic.

La ultima noastră întîlnire doar ochii îi rămăseseră bunicii la locul lor, neschimbaţi. Două cîrlige de rufe care m-au prins şi m-au strîns bine.
M-au privit de foarte departe minute în şir. Venisem să pasez o banană şi să i-o dau s-o mănînce cu îngiţituri mici, aşa mi s-a zis. Îmi tremura mîna. Ar fi fost mai bine să ne fi luat rămas-bun. Dar ne-am ruşinat amîndouă. Nişte şcolăriţe într-un salon de spital, unde era prea multă lume străină.
Apoi am minţit în stînga şi-n dreapta că am avut un an bun, deşi tot ce-am făcut a fost să-i pasez cu o furculiţă o banană. Atît. Pînă a devenit transparentă ca aerul, translucidă ca fumul.
Totul pare la fel ca-nainte şi la locul lui.

Sînt şi nu sînt aici. Am un program, îmi zic că asta e bine. Mă ţine pe linia de plutire, îmi dă senzaţia că mă aflu la adăpost.
Parcă aş lucra sub acoperire: plec de acasă, socializez, nu deschid ochii dimineaţa pînă nu aud soneria telefonului. Spartă şi obsedantă. De fapt, am obosit s-o aştept.
Din Piaţa Victoriei, de la etajul 5 al unui bloc comunist, viaţa mea pare frumoasă.
Dar nu mă privesc niciodată în oglinda din lift.
Dacă mă uit, n-o să mai ajung la destinaţie, ci pe o orbită îndepărtată.
Somnul mi s-a stricat. E o jucărie complicată căreia i-am pierdut nişte piese importante.
Adorm şi o bucată de ciob, rătăcită de cine ştie unde, îmi despică gamba. Durerea n-o simt, în sînge mi s-a vărsat o cantitate suficientă de adrenalină.
Sînt anesteziată şi mă uit fascinată la bucata de carne secţionată perfect.
Nu dorm, alerg ca o nebună şi încerc să lipesc nişte lucruri strîmbe, sparte.
35 de ani împliniţi şi un ceas mai vechi decît mine, marca Universal Genève. Liniile lui negre, curăţate cu grijă, art deco, au mai măsurat şi viaţa altcuiva.
Ştiu de ce mă trezesc în fiecare dimineaţă şi mă duc buimacă spre etajeră. Mă agăţ de rotiţa aceea minusculă şi-o întorc pînă la capăt.
Apoi se face, în sfîrşit, linişte.
Pot să ascult cafeaua cum fierbe.
Sub ochii mei somnoroşi se face din ce în ce mai neagră. Nu vreau s-o privesc, aşa că torn repede o cantitate generoasă de lapte şi-o decolorez.

Cine are dreptate, de fapt?
Cel care caută sau cel căruia nu-i pasă?
Ciorile trăiesc mai bine de 100 de ani şi au toată viaţa un singur partener. Habar

n-aveam că le poartă de grijă păsărilor bătrîne, că le duc mîncare şi le hrănesc.
Mă uit la păsăroiul de pe antena clădirii vecine.
E la fel în fiecare zi. Şi ştie despre mine o grămadă de lucruri.
M-a văzut cum mînuiesc cuţitul de bu-cătărie, cum deschid frigiderul sau hrănesc pisica. Cum te sărut, cu ochii deschişi.
Uneori frec aragazul şi mîinile mele dezlipesc straturi fine de jeg.
Şi creierul mestecă-n gol imagini vechi, întîmplări în care oameni dragi spun tot felul de cuvinte.
Pe care aş da orice să le fi uitat.
Nu-mi place de mine cînd mă ridic pe vîrfuri pe o stradă întunecată şi mă pisicesc.
Nimic nu mă mai poate atinge, alunec şi nu mai vreau să mă opresc.
Doar pantofii sport, deschişi la culoare, îi mai recunosc.
I-am aruncat la ghenă cînd nu mai era nimic de făcut cu ei. Căptuşelile li se roseseră pînă la os.
Tu ce ţii minte?
Date de naştere? Întîlniri, feţe, încăperi, frunze uscate, sunete, mirosuri, cuvinte scrise, zilele care intră unele în altele, ştiri de ziar, fapte petrecute pe alt continent, ziua în care ţi-ai dorit să ai lîngă tine un copil, pe tine cel de acum 30 de ani, persoana aia pe care o ştii de cel mai mult timp? E prietenul tău într-o zi, şi în alta îl deteşti. Întinzi amîndouă braţele în semn de îmbrăţişare, dar ştii că n-ar vrea asta, n-ar suporta. S-ar şterge pînă cînd obrazul i-ar rămîne o rană vie.
Aşa că mai bine abţine-te! Revino-ţi!
Mă încurc în zdrenţele de peste noapte şi nu deschid ochii pînă tîrziu, de frică să nu descopăr că e adevărat. Că nu o femeie s-a sinucis, ci două, identice şi la fel de disperate.

Pe Theresa Duncan o inventasem chiar eu. Şi o bucurie otrăvită şi caldă îmi intrase în sînge.
Pe a doua n-o cunoşteam. Am urmărit-o de dincolo de geam cum apropia o masă mare, de stejar, de fereastră. După ce a lipit-o a mai verificat o dată dacă se mişcă.
Mi se părea cunoscută scena, dar cu toate astea aşteptam să scoată o cîrpă şi să înceapă să lustruiască sticla aceea mată.
A deschis fereastra, rochia i s-a ridicat mai sus de genunchi şi i s-au dezgolit pulpele albe. Nu i-au tremurat mîinile, nu şi-a întors privirea spre încăpere sau spre uşă.

Geamurile s-au ciocnit unul de altul. A stat nemişcată cîteva secunde, în picioare, şi a privit marea şi plaja care crescuseră jos peste noapte. Am încercat s-o opresc, s-o conving să coboare. Oricît de tare strigam, liniştea era şi mai mare. Pînă în ultimul moment am crezut că poate să zboare. Nici urmă de fîlfîit de aripi. Doar un sunet înfundat şi gol.

Cînd m-am trezit m-am simţit de două ori vinovată.

Mi-am privit mîinile şi n-am depistat nimic în neregulă.

Am fugit din nou de la locul faptei. O dată, de două ori, apoi a devenit şi ăsta un sport.

Pe scaun, în faţa voastră, stă o femeie de 37 de ani, care se crede de 30.

În continuare nu ştie ce-şi doreşte şi se ruşinează de privirile prea directe. Şi ia totul extrem de personal, ca şi cînd nişte întrebări ar putea arunca totul în aer asemenea bombelor din Afganistan.

Vă uitaţi la ea. Zîmbeşte nu pentru că ar avea vreun motiv, ci pentru că încearcă să-şi camufleze cele două riduri de expresie de pe frunte.

Nu ştie cînd au apărut şi de ce n-au mai plecat. Nu le-a chemat nimeni şi încruntarea cea nouă o indispune.

Deşi nu recunoaşte, îşi dezvoltă tot felul de tehnici de hărţuire: masaj, ridicat din sprîncene des şi frecat insistent cu două degete strînse. Bucata de piele nu pare sensibilă, pur şi simplu îşi bate joc de ea. De cînd se trezeşte pînă se întinde la loc în pat.

Alerg cu o sută de mii de precauţii. Am o bilă leneşă şi o linie filigranată pe burtă. Cineva m-a tăiat şi m-a lipit la loc. Simplu ca bună ziua. Plete negre şi zălude. Le-am auzit vîjîitul. Doar noi două şi o versiune updatată de la hoţii şi vardiştii.

Alunecam ca o găleată cu apă pe duşumea ca nu cumva să mă atingă. Te-am speriat. Mă prindeai. Plafoanele se învîrteau ca nişte carusele.

Glisam incredibil de repede, făceam nişte piruete ample şi nu mă gîndeam la nimic. Frigul îmi ţinea măruntaiele grupate şi la locul lor. Dispăreau toate reperele din jurul meu, dar nu-mi mai păsa. Îmi doream cu disperare să mă gîndesc la ceva, la orice, dar degeaba.

Apoi, pe un pat de spital, printre iaurturi şi Perfalgan, am primit un cadou neaşteptat. Am găsit un personaj simpatic la Llosa, în *Mătuşa Julia şi condeierul*, căruia naratorul îi lua un interviu pentru Radio Panamericana.

Doamnelor şi domnilor, e timpul să faceţi cunoştinţă cu Gaucho Guerrero:

„Un fondist argentinian, naturalizat în Peru, care îşi petrecea viaţa bătîndu-şi propriile recorduri; alerga zile şi nopţi în şir în jurul unei pieţe şi era capabil să

mănînce, să se bărbierească, să scrie şi să doarmă în timp ce fugea“.
O ciudăţenie a naturii, un personaj căruia i se acordă fix 5 rînduri. Cînd l-am descoperit, m-am simţit răzbunată, ca şi cînd cineva l-ar fi pus acolo special pentru mine.
L-am lăsat să se dezlănţuie, să facă nenumărate ture pe culoarele gri ale spitalului. Îl urmăream în gînd cum îi lasă cu gurile căscate pe toţi bolnavii slăbiţi. Cum le flutură pijamalele şi sînt nevoiţi să se sprijine de ziduri cînd trece în viteză pe lîngă ei.
Adusesem în sălile cu respiraţii sacadate puţină distracţie. Sondele s-au făcut dintr-odată mai uşoare şi perfuziile au devenit nişte baloane de săpun pe care fiecare pacient putea să le dirijeze din paturi într-o direcţie sau în alta.
Nici nu mîncam, nici nu scriam, nici nu dormeam.
Ne uitam hipnotizaţi la tipul ăsta pe care nici o boală din lume nu-l putea ajunge. Ne simţeam atît de neajutoraţi şi de penibili. Dar rîdeam cu gurile pînă la urechi şi ne ardeau obrajii. Începuserăm să facem pariuri, să ne punem micile averi pe capul lui Gaucho Guerrero. Pînă unde putea ajunge? Ce timpi urma să scoată dacă va urca pe scări, şi nu cu liftul, ca noi toţi ceilalţi? La ce oră va provoca primul dezastru şi va răsturna prima targă sau se va agăţa de scaunul cu rotile cu care sînt plimbaţi bolnavii de la un etaj la altul ca nişte fantome docile?
L-am lăsat să zburde în voie, l-am arătat tuturor şi l-am lăudat peste măsură. Doctorii nu mai operau, aşteptau să-l vadă pe Gaucho Guerrero cînd le trece prin dreptul uşii, îl aşteptau cu cafeaua făcută şi îi făceau cadouri pe care cu greu putea să le ia cu el în cursă. Începuse să semene cu un pom de Crăciun.
Sub bunăvoinţa oamenilor în halate albe ştiam că se ascunde o curiozitate profesională. Din ce putea să fie făcut un personaj ca ăsta?
Mă luaseră la întrebări, mă puseseră să completez fişe detaliate: de unde îl cunosc, dacă suferă de vreo boală cronică, dacă i se administrează vreun tratament cu substanţe anabolizante. Mi se părea în continuare că venise de nicăieri şi că Gaucho Guerrero al meu n-avea nici cea mai mică legătură cu povestea lui Llosa.
Asta era, un mic şi nesperat cadou pentru o fată îmbrăcată într-o pijama de bumbac bleumarin cu dungi galbene.
„Dragă Gaucho Guerrero, ai apărut în peisaj cînd aveam nevoie ca de aer de un restart. De alt ritm. Dement, nebun, accelerat. Ştii, frica mi-a intrat atît de tare în oase. O aud cum roade zi şi noapte. Şi nu mai vrea să plece.
Ne privim uneori în ochi de la o distanţă de cîţiva centimetri. Respiraţiile ni se întîlnesc la jumătatea drumului. Care clipeşte prima a pierdut.“
Din goana calului tău invizibil îmi spui doar atît:

Alergători de hîrtie, strîngeţi şi mai tare rîndurile!
Îmi vine să rîd. Mă uit în stînga, apoi în dreapta, dar nu mai e nimeni.

Ţi-am tot promis că o să ajung acasă înaintea ta.
Azi ne izolăm geamurile, nici un strop de căldură nu trebuie lăsat să se strecoare afară.
Ne pregătim vieţile pentru un asediu lung. Şi tăcut.
Vom îmbătrîni pe muţeşte, fără să scoatem nici un zgomot. Ne vom ascunde în propriile noastre piei lăsate, care vor părea nişte haine prea lungi şi purtate.
Cicatricele vor rămîne la locul lor, nemişcate şi surîzătoare. Nişte fermoare surîzătoare şi vesele.
După asta ne vor recunoaşte cînd ne vom opri din alergat şi în jurul nostru nu va mai fi nici o maşină şi nici un bloc-turn.
De somnul de dimineaţă, cald şi năuc, spune-mi, ce se va alege?
Vrei să mă linişteşti şi-mi spui: pisicile se vor muia ca gelatina, nu ne vom aminti pe cine am iubit cel mai mult şi vom scotoci ca disperaţii un oraş părăsit.
Urmele noastre le vom căuta, cuvintele pe care ni le-am spus atunci.
Vom deşira un ghem de străduţe întortocheate pe care am mers de nenumărate ori. În sus şi-n jos. În urmă cu un an sau cu zece. Cînd rîdeam cu gurile pînă la urechi şi muream de frig.
Te opresc.
Ne ţinem strîns de mîini şi respiraţiile fac vălătuci pe deasupra lumii. Ale mele sînt reci ca întotdeauna, ale tale nişte sobe de teracotă.
Amintirile de iarnă se conservă mai bine. Pe sub hainele groase avem loc pentru toate nimicurile.
În iarna de-atunci s-au fiert tone de vin.
Scorţişoara s-a ridicat deasupra lumii.
A parfumat aerul şi casele.
Noi ne-am cuibărit pe două scaune, în faţa unei mese lungi şi înguste, acoperită de o pînză roşie cu multe carouri.
Nu văzuserăm niciodată Parisul. Nu ştiam nici cît de frig era afară. Cîte ierni o să vină şi în cîte mări ne vom îmbăia.
Pur şi simplu nu ne păsa. Credeam că o să rămînem singuri la masa aceea scundă, în timp ce aburii din căni ne vor plimba sufletele prin cele patru zări.
Le vor împrăştia ca pe un pumn de cenuşă, mi-am zis.
De fapt, chiar aşa s-a şi întîmplat.
Biletele de avion, muşchii de la picioare, pantofii tociţi n-au nici un fel de valoare. Noi n-am făcut decît să stăm liniştiţi la o masă la geam ani în şir.

Locul acela nu mai există. Cu toate astea, am rămas nemişcaţi şi zîmbitori ca la început.
Tu foarte tînăr şi convins că vei schimba lumea.
Eu nesigură şi politicoasă.
De atunci îmi tot fac curaj: să mă mişc mai mult, să citesc mai repede, să alerg regulat, să scriu aplicat.
Haruki Murakami mi-a stricat pe nepusă masă toate socotelile. M-a făcut să mă simt prost.
A scris *Autoportretul scriitorului ca alergător de cursă lungă*, o dare de seamă pe bune, despre cum să iei lucrurile în serios, să participi la maraton, la triatlon, să te lupţi cu corpul tău pînă la ultima picătură de energie. Şi să-l convingi să te urmeze în alergarea cea mai nebună. Sinucigaşă. Doar ca să simţi că eşti viu. Şi puternic. Şi apoi să te aşezi la masă şi să scrii nişte cărţi pe care le vor citi cîteva milioane de oameni din lumea întreagă.
Tipul ăsta chiar mă enervează. Cu siguranţă mi-ar fi plăcut dacă ar fi fost un personaj de roman şi alergarea lui o megaficţiune. Aşa, *nature*, recunosc, e greu de digerat.
Picioarele lui musculoase mi s-au înfipt în gît ca nişte oase de peşte traslucide.
O să alerg poticnit şi o să rămîn fără aer, mi-am zis.
Dar n-a fost aşa.
Am rezistat 15 minute numărate pe cronometrul de la bandă. Limba neagră mi s-a încolăcit pe ghetele sport. Un geam mă desparte de lumea de afară. Nu-mi dau seama dacă mă uit la picioarele mele bezmetice care nu ştiu unde vor ajunge sau la acoperişurile peste care se lasă noaptea.
Prima noapte de primăvară.
Mă aştepţi acasă, dar nu ştiu cum se face că nu alerg în direcţia bună.
Mă rătăcesc uşor, n-am deloc simţ de orientare. Sînt Gretel şi am buzunarele goale. Toată făina din lume am luat-o, am măsurat-o, am pus bucăţi de unt şi puţină apă, am frămîntat-o bine şi am făcut din ea un aluat fraged. L-am frămîntat şi am întins foi subţiri şi rotunde pentru multe tarte.
Prea multe, doar mă cunoşti bine, nu ştiu niciodată cînd să mă opresc.
Timpul s-a golit dintr-odată. E doar o sacoşă veche, pe care am rătăcit-o într-un sertar. Cînd simt asta mă apuc şi frec podeaua, gresia şi faianţa.
Deşi am uitat o mie de lucruri, încă mi-o amintesc bine pe femeia din *Ruşinea* lui Rushdie, care, cînd ceva nu mergea, începea să mute mobila dintr-un loc în altul în casă. Zgîrieturile de pe parchetul ei vin după mine docile şi disciplinate.
Mă liniştesc.
Dar mîine o s-o ajut şi aşa o vom lua, uşor, amîndouă de la capăt.

O piele impermeabilă, groasă, ne supravieţuieşte.
E ţesută din amintiri şi senzaţii, din cuvinte rostite într-o doară, din oameni apropiaţi cu care ne-am fotografiat, am rîs, am vorbit mult, am băut şi-am mîncat.
Am răscolit prin sertare, printre hîrtii, haine, prin toate nimicurile care rămîn după un om drag care moare.
Un telefon mobil.
Un computer.
Nişte gînduri scrise de o mînă slăbită, cu litere chircite şi tremurate.
Nişte texte aranjate frumos în foldere albastre.
Un SMS în care prietenul meu mă întreba ce mai fac. Smile-ul de la sfîrşitul mesajului de atunci a rămas între noi.
Şi încă rînjeşte la mine.
Nu corpurile ţi le aminteşti, ci mirosul unei case, zîmbetele, intonaţia unor cuvinte spuse într-o dimineaţă.
Vine un timp pentru toate şi bucăţile de sticlă spartă se ridică singure şi refac paharul exact aşa cum a fost.
Fără nici o fisură, subţire şi strălucitor, din cel mai preţios cristal. Te uiţi la el, îl întorci cu faţa în jos, dar nu găseşti nimic. În jurul tău e gol. Şi deja ai uitat ce anume căutai.
Fără să vreau mă încarc electrostatic cu nişte poveşti care nu sînt ale mele.
Am devenit personaj într-o ficţiune pe care am scris-o deja. Alerg în sens invers de la o amintire la alta şi obosesc.
Mă trezesc ca s-o iau de la capăt.
Va trebui să mă opresc undeva, să mă scutur de fantomele şi de vocile insistente care se aud încontinuu.
Ne vor sufletele, dar li se par cînd prea mici, cînd prea mari. Cînd prea aţoase, cînd prea moi.
Au o armată de animale de companie care trebuie hrănite la oră fixă.
„Aveţi răbdare, păstraţi-vă calmul, n-aveţi unde să vă ascundeţi, n-o să vă doară“, mă anunţă o voce uşor răguşită. Şi atît de prietenoasă, că pentru o secundă o recunosc şi mă las convinsă.
Îmi aduc aminte de primele poze rupte pe care le-am văzut în copilărie. Mă uitam îndelung la chipurile pe care o mînă hotărîtă le ştersese, într-un moment de furie, de pe faţa pămîntului. Cu toate astea, erau atît de prezente, că le eclipsau pe mama şi pe mătuşa, care rîdeau cu gurile pînă la urechi şi stăteau picior peste picior îmbrăcate în fustele lor scurte. Aş fi dat orice să ştiu cine

erau iubiţii aceia care le supăraseră. De ce fusese nevoie de o ruptură bruscă şi nu le mai dăduseră nici o şansă?
Oricît de tare am bătut-o pe mama la cap să-mi spună cine lipsea din poze, n-am scos nimic de la ea. Ori uitase, ori se făcea că nu ştie ca să scape de mine.
Nu s-a schimbat nimic, moartea are aceeaşi textură de hîrtie sfîrtecată în grabă.
Încercăm să ghicim cine lipseşte din fotografiile de grup. E timpul să lipim tot ce se mai poate.
Întrebăm în stînga şi-n dreapta, facem inventarul lucrurilor pe care le ştim.
Memorăm parole.
Se adună o tonă de mărunţişuri pe care la vremea lor le credeam importante.
Apoi se ridică precum praful din lucrurile pe care le scuturi după ce le-ai lăsat îndelung să zacă.

Zilele sînt numerotate şi eu le contabilizez. Atît. Hainele în care alergam vara au ajuns în locurile de depozitare cel mai puţin accesibile. Mă încăpăţînez şi nu fac pactul cu corpul meu de om mare care se leneveşte din ce în ce mai mult. Îmi propun: să ajung la bazin, să ies din nou în parc, să mă văd mai des cu oamenii care-mi plac.
Dar nu ştiu cum se poate ca drumurile mele să se întindă pe o distanţă de cîţiva paşi.
Am un bilet cumpărat pe ruta baie-dormitor-bucătărie şi retur. Din cînd în cînd, cu un mic ocol de cumpărături.
Deci toată mişcarea de care sînt în stare se întîmplă în cap.
Prin faţa ochilor îmi trec zilnic tot felul de titluri din ziare: regimuri de slăbire disociate, mişcarea înseamnă viaţă mai lungă şi mai bună, cum să scapi de kilogramele acumulate în timpul sarcinii…
Fug de toate gîndurile astea pînă nu-mi mai pasă.
Pe măsură ce le înregistrez, obosesc.
Nu mai dorm bine.
Scriu puţin şi dezlînat.
Bucătăria trebuie să fie din ce în ce mai curată.
Dacă nu strîngi masa după ce mănînci şi laşi firimituri, îmi ies din fire. Fac istericale. Exact ca mama. Semănăm ca două picături imperfecte de apă.
Despărţirile ne fac mai atenţi.
Ne oprim şi respirăm.
Ne uităm în jur.
Dăm probe pe rînd pentru rolul lui Jean-Pierre Léaud din *I Hired a Contract Killer*. S-a făcut o coadă imensă şi Kaurismäki îşi rîde în barbă. Nu zice nimic.

Îşi aprinde tacticos o ţigară. Şi un rocker bătrîn şi ştirb cîntă în fundal.

Mama mă anunţă solemn că a renunţat la toate oglinzile mari din casă. Se simte mai bine cînd nu se uită de-aproape la urmele pe care le lasă timpul. O încurajez, îi spun că arată bine pentru vîrsta ei. Ce consolare aiurea, mă gîndesc apoi.
Sîntem amîndouă în aceeaşi barcă găurită. Ne luăm de mînă şi aşteptăm vara următoare. Va fi şi mai dureros să ne dezbrăcăm de toate hainele, de pieile moarte pe care o să le lăsăm în apa mării după prima baie.
Copiii pe care-i ştiu cresc peste noapte.
Se joacă, vorbesc, aleargă, fac febră, visează.
Fetiţa pe care mi-am dorit-o se îndepărtează. E îmbrăcată într-o rochiţă care i-a rămas mică. Ridică mîinile şi-mi arată. N-am alta cu care s-o schimb.
Îmi întoarce spatele supărată.
Merg în urma ei, coastele i se alungesc şi corpul îi devine din ce în ce mai zvelt. Mă gîndesc imediat la filmările accelerate de pe Discovery, în care plantele cresc şi înfloresc în cîteva secunde.
Alerg după fetiţa-femeie, o urmăresc ca o nebună. Urlu cît pot de tare să se oprească, să mă asculte cîteva secunde. Am un text învăţat bine, îl spun dintr-o suflare.
Ea nu face decît să-şi ducă mîna în păr şi să şi-l vînture, apoi să şi-l prindă într-o coadă de cal. Nu-mi aruncă nici măcar o privire. Rămîn cu degetele în aer. Îmi zic că viaţa mea a atîrnat un timp de un fir lucios din coada asta de cal. Să se îndepărteze cît o vrea, nu mă mai agit, picioarele îmi tremură, nu mă mai aude. Obrajii îmi ard întîi de furie, apoi de neputinţă.
Oraşul e prea mic, am nevoie de mai mulţi kilometri pe care să-i ronţăi ca pe seminţe. Să nu scuip nici măcar cojile, să le înghit ca să nu rămînă nici o urmă, nici un semn că m-am pierdut vreodată prin aceste dorinţe neiertătoare şi aspre ca nişte scaieţi.
Oamenii de vîrsta mea se ascund în cupluri.
Ne adăpostim în paturi duble, împărţim pilote pufoase şi aşternuturi satinate cumpărate de la IKEA.
Ne rămîn în suflet după-amiezele ceţoase în care n-am avut nici un plan pentru timpul nostru comun, feliat şi aranjat frumos pe farfurii mari, de preferinţă albastre.
Îl mîncăm la masa de seară şi-l înghiţim cu vin. Sîngele ni s-a subţiat şi avem nevoie de întăriri.
Sărbătorim din ce în ce mai mulţi ani de cînd ne-am întîlnit. Nu mai e nici un

secret, celălalt ajunge să te cunoască mai bine decît o faci tu.

Mă întorc din ce în ce mai rar în seara de la început.
Uneori e zăpadă mare, cu greu ne facem loc prin nămeţi. Săpăm tranşee pînă cînd simţim că muşchii ne iau foc şi ochii ne lăcrimează.
Nu sînt lacrimi adevărate. Pentru că nu ne gîndim la nimic. E o varză în capetele noastre. Una bine crescută, care a avut apă din plin şi foile ei sînt fragede şi bune.
Dacă am şti vreunul dintre noi să gătim, am jupui-o şi am face din ea o oală uriaşă de mîncare gustoasă şi aurită în cuptor. Dar nu ştim. Ne lăsăm maţele să ghiorţăie şi ieşim cumva din bezna aceea rece şi albă.
O singură melodie s-a auzit de la un capăt la altul al nopţii. Cineva mi-a şoptit la ureche o poveste întortocheată care s-a imprimat pe fusta mea de stofă gri. Am tot scuturat-o, dar degeaba, era acolo şi o simţeam prin ciorapii groşi cum mi se lipeşte înnebunită de coapse.
Mă uitam năucă la cei din jur. Îi mai văzusem şi altădată. Scoteau fum pe nări şi se luptau cu nişte pahare pîntecoase care nu se goleau niciodată.
Făceau mulţi paşi, dar fără să se mişte din camera ta neterminată în care dormisem şi eu cîndva. Îţi aminteşti? Dimineţile mă luau mereu pe neaşteptate.
Te priveam şi era mereu la fel: un gol în stomac şi un vid imens dincolo de geamul tău pe care nu-l spălase nimeni niciodată.
Alteori e o seară îngheţată, sticloasă şi, ca să nu mor de frig, trebuie să mă adăpostesc în singurul loc cald rămas pe pămînt. Totul e pe viaţă şi pe moarte.
Am alergat într-un suflet pe străzi, am urcat milioane de scări, am schimbat toate mijloacele de transport inventate şi am ajuns cînd petrecerea era în toi şi nu mă mai aşteptai.
Am dansat, mi-ai făcut promisiuni nebuneşti.
O fată a chemat un taxi şi-a plecat fără să salute.
Supărarea ei a lăsat o dîră cu un miros tare, de mosc.
Apoi m-am uitat din nou în jur. Nu mai înţelegeam nimic din ce-mi spuneai, sufeream de o formă de amnezie necunoscută.
Oamenii din încăpere nu mai dansau, ci se izbeau de pereţi. Erau mai tineri decît sînt eu acum, dar mi se păreau nişte pisici matusalemice, neajutorate şi oarbe. Nu mai vedeau aproape deloc şi căutau peste tot ieşiri, bărci de salvare, scoteau nişte sunete disperate.
Cîţi ani au trecut de atunci? Pentru ce bem?
„Am fost dintotdeauna împreună“, îmi spui cu glasul cel mai liniştitor.
„E imposibil să fi uitat. Mai departe înseamnă pentru noi mai aproape.“

Şi, ca întotdeauna, te cred.
Pe vremea cînd mă uitam la televizorul nostru alb-negru, Andre Agassi cîştiga meci după meci pe terenuri de tenis îndepărtate.
Vine un timp pentru toate.
Citesc autobiografia lui Agassi şi am senzaţia că cineva mă aleargă din spate pînă cînd îmi scuip plămînii şi oasele mi se tasează.
Cuvintele ţîşnesc ca nişte mingi lovite cu ură, cu patimă. Cîştig şi pierd în egală măsură. Vertebrele n-au fost niciodată mai dureroase.
Mă recunosc în durerile lui de spate, în frica aceea care îi paralizează muşchii, în singurătatea devastatoare.
Amîndoi ne dorim în aceeaşi măsură să devenim măcar din cînd în cînd invizibili. Şi, ca un făcut, nu ne iese niciodată.
El nu joacă pe un teren, ci într-o cuşcă cu lei flămînzi şi nebuni. Acolo unde are voie să greşească doar o singură dată.
Eu, măcar, pot s-o iau de la capăt.

Ce mai ai de zis, ce mai speri? De ce te îmbraci şi te-ncalţi, dacă nu reuşeşti nici măcar să deschizi uşa?
În casă, după-amiaza, e o linişte grea, care se lasă în picioare. Habar n-ai ce să faci cu ea, cum să-ţi împachetezi sufletul cît mai bine. Cele cîteva grame nu trebuie să atîrne, n-ai voie să le zornăi ca pe monedele de zece bani uitate prin buzunare.
Toate oraşele încep să semene. Ai mai trăit o dată şi spaima că te pierzi, şi stinghereala prostească.
Mai există întotdeauna o şansă. Un tip a început să se antreneze pentru maraton la 89 de ani. La 100 de ani e cel mai bun alergător la categoria sa de vîrstă.
O ştire despre el a apărut în presă: „Născut în India, la începutul secolului, Fauja Singh s-a mutat în Regatul Unit la 89 de ani şi a început să alerge în diverse competiţii. Alergarea i-a oferit o nouă direcţie în viaţă. Şi-a pierdut soţia şi unul dintre fii în circumstanţe tragice, iar asta l-a deprimat. A trecut peste durere cînd şi-a reaprins pasiunea pentru alergare, a declarat antrenorul Harmander Singh.
Pînă acum, centenarul a luat parte la opt maratoane şi a intrat de mai multe ori în Cartea Recordurilor. La finalul cursei de 41 de kilometri, oficialii Guinness Book l-au recunoscut drept cel mai bătrîn alergător maratonist din lume.
Singh susţine că secretul sănătăţii sale la vîrsta de o sută de ani este o viaţă activă. Bărbatul nu bea, nu fumează, urmează o dietă vegetariană şi aleargă, zilnic, 16 kilometri“.

Nu pot să mă gîndesc decît la un singur lucru: va trăi cel puţin 200 de ani. Sau îşi va da sufletul pe o pistă de alergare special amenajată în cîteva secunde. Cineva îl va cronometra şi din public vor izbucni urale nebuneşti şi neaşteptate.
Ajung la New York. Găsesc un stadion cu nesfîrşite culoare numerotate. Mă gîndesc la Fauja Singh.
Muşchii alergătorilor par metalici. Mă izbesc de ei. Întîi îmi vîjîie capul. Apoi văd stele verzi şi multicolore.
Bucăţi mici de craniu, aşchii de os, firicele de sînge, cocoloaşe de creier. Atîta mi-a fost. Mă pulverizez.
Sînt peste tot. Şi pe E38 şi pe W42.
Ai zice că merg să explorez oraşul. Dar fricile mi s-au împrăştiat pe sub nişte maşini lătăreţe. Mă arunc după ele, le vreau înapoi chiar şi aşa murate şi murdare. Fără ele nu mai sînt eu, nu mai sînt la fel. Îmi fuge pămîntul de sub picioare. Se termină uscatul. Scrie *End*, cu galben, şi urmează apa.
Ladies and gentlemen, cu mine cum rămîne?
Mă învîrt în cerc, ce ştiam despre mine nu poate fi uitat cu una, cu două. Nu e ca şi cînd aş scotoci prin valiză după o altă pereche de şosete uscate şi groase.
Îmi schimb cămaşa. Am o duzină care seamănă bine unele cu altele. În micile lor diferenţe mă poţi descoperi pe mine. Îmi îndes mîinile în buzunare. Nu-mi găsesc locul. Nu-mi aud glasul. Microfonul acesta nu funcţionează.
Oamenii din sală mă ascultă. Mă privesc aşa cum te uiţi la cineva pe care îl vezi pentru prima şi ultima oară.
Mănînc şniţele numai cînd plec de acasă. Glazura lor maronie mă linişteşte, o recunosc, e la fel în fiecare ţară, oricît ar fi ea de îndepărtată.
Mereu e în *background* o tigaie care sfîrîie şi o mînă tapetată cu făină care le manevrează în aer. Şi carnea se frăgezeşte şi se coace în surdină. Se răceşte. Se scorţoşeşte. Se îngurgitează şi se mestecă. Pînă cînd uiţi de ce ai venit. Şi încotro te îndrepţi.
Ne imaginaserăm altfel lucrurile pentru etapa asta din viaţă. Cînd nu mîncăm şniţele, vorbim despre bani şi ne facem nenumărate griji şi calcule.
Timpul are un preţ pe care nu-l ştim.
Cursul fluctuează.
Ne-am vîndut pieile la kilogram pe post de haine *second-hand*. Şi nimeni nu trebuie să plătească taxe şi despăgubiri că n-au fost prea bine uscate şi jupuite.
Vieţile liniştite s-au aciuat în locuri indecent de frumoase în care ne mai facem din cînd în cînd fotografii.
Doar acolo toamna nu se termină niciodată.
Am ajuns pe nesimţite în ţara prieteniilor regăsite.

Ne apropiem cu măsură. Ne e teamă să nu zgîndărim prea tare stratul de ţesut cicatrizat. I-aş spune platoşă, dacă n-aş simţi că se poate muia ca o bucată de pîine peste care torni apă. Prea multe cuvinte spuse. Prea puţine ţinute minte.

Într-o seară ne ia valul şi ne aducem aminte de iubirile din verile tinere. Mărim miza la fiecare tură. Ceilalţi se uită la noi amuzaţi. Am umplut masa cu fantome în miniatură.

Nu ne mai poate opri nimeni şi nimic.

Am înviat un cîrd de personaje care acum îşi bat joc de noi şi ne rînjesc dispreţuitor. Cu glumele tîmpite de atunci. De care, oricum, ne era ruşine. Dar zîmbeam înţelegător.

Acum personajele de demult ne fac semne de recunoaştere din fiecare vitrină, din fiecare oglindă retrovizoare. Aşteptăm o tresărire, o pupilă dilatată nepermis de mult ca să ne dăm seama ce a rămas neschimbat.

Ochii? Aiurea. S-au mătuit şi au ruginit.

Mîinile? Cum poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?

Sînt uscate şi obosite. Şi nici nu mai freamătă de neliniştea unei întîlniri. Parcă nici atît de reci nu mai sînt, nu ţi se pare? Pot să le întind politicoasă şi celor drăguţi, şi celor nesuferiţi.

Părul? Ha, ha, ce prostie. A trecut, săracul, prin nenumărate vopsiri. Firele albe i-au şters orice memorie. Nici o amintire exactă, netraficată, n-a mai rămas cuibărită acolo. Am folosit şampoane performante, au curăţat totul şi locul crimei a rămas lună. Trandafiriu ca un fund de bebeluş.

Pentru a cîta oară ne-am pedepsit? Am rescris istoriile sentimentale şi ne-am împotmolit ca întotdeauna la mal.

Limba moale a unui băiat cu care te-ai sărutat cîndva s-a transformat într-un guler de blană. O scrisoare de dragoste mîzgălită pe un şerveţel, într-o gară, şi păstrată apoi într-o carte, s-a pierdut cine ştie pe unde.

Ce-mi spuneai? Cum eram?

Şi voi, cei conservaţi în mintea mea, formolizaţi bine, vă gîndiţi la aceleaşi lucruri bizare: facturi, rate la bancă, criză, întîrzieri de salarii?

Încă mai sper că doar eu m-am încîlcit printre calculele astea de oameni mari. Că doar în visele mele s-au amestecat cifre meschine, deadline-uri de predare, frici aberante.

Întorc toată casa pe dos. După ce ani de zile am făcut curăţenie. Şi planuri prosteşti. Nu ştiu ce caut şi nici nu mai contează de la un punct încolo.

Candoarea, ăsta e singurul cuvînt care mai poate salva lumea într-o zi de decembrie cînd toate se precipită.

Primesc telefoane şi promit că o să mă văd cu toţi cei care încă îşi amintesc de

mine. N-am ce să le spun.
Nu mai sînt cum eram.
O să fac un efort, o să-mi pun o rochie nouă, cu paiete la gît şi fermoar la spate. O să-i aud în cor:
„E atît de frumoasă! Şi-ţi vine foarte bine!“.
N-o să-şi mai poată dezlipi ochii de la ea, iar pe mine o să mă lase în pace. O să fiu din nou, măcar pentru un timp scurt, în siguranţă.
O să fac un balet orb printre pietrele colorate. Un pas negru, unul ciclam.
Perfect! Încă o dată, de la capăt!
Ziua în care ai împlinit o vîrstă străină a trecut repede. Cîteva telefoane de la oameni vechi. Apoi a venit întrebarea: „Cîţi ani aveţi dumneavoastră, domnişoară/doamnă?“ de două ori într-o singură seară. Te-a făcut să roşeşti, dar ai răspuns de fiecare dată corect, ca o maimuţică bine dresată.
Încă un pahar de vin pentru mine, vă rog! Atît ai mai avut puterea să ceri.
Cîte ore din viaţă le-om fi stat la mese rotunde şi pătrate? Cîte farfurii am golit? Şi cîte cuvinte ameţite am lăsat să se ridice în aer?
Ne-am privit ochi în ochi şi ace ascuţite ni s-au înfipt adînc în piele. Unghiile îngrijite au pocnit ca nişte băşici.
Cu zgomot surd: poc, buf!
Bucătăriile caselor în care am ajuns sînt mari şi primitoare. Copiii aleargă peste tot şi ţi se încolăcesc printre picioare. Ajută-mă să mă ridic şi să nu mă gîndesc la nimic. Vom ieşi în aerul rece de afară, vom face cu mîna şi ne vom îndepărta de prietenii de azi şi de cei de ieri.
Vom aştepta mesaje din Mexicul însorit. Vom sta lîngă plajă, chiar în golful pustiu de pe Google Earth, pe care l-am căutat într-o seară. Ne vom cocoţa în casa cu etaj de unde se vedea marea.
Şampaniile le vom deschide şi le vom lăsa să se odihnească puţin, iar somnul îl vom vîna ca pe cel mai afurisit şi mai agil animal de pradă.
Tu ce te-ai făcut cînd ai fost mare? Ţi-ai pus vreo dorinţă ca o piatră de moară, pe care s-o cari apoi după tine prin lumea lăbărţată şi largă?
Priveşte-mă, am mai alergat puţin pe o bandă medicinală la recomandarea şi sub supravegherea strictă a kinetoterapeutului.
Şi mă simt mai bine, mult mai bine. Mi-am fortificat omoplaţii ca să îmi apere coloana şi să mă susţină în momentele grele.
„Va trebui să vă lucraţi din ce în ce mai mult muşchii spatelui“, îmi spune doctorul în timp ce se uită la mine. „Orice pauză poate fi fatală.“
Pisicile îşi zbîrlesc coama. Oamenii introvertiţi fac la fel. Doar că n-au blană. Îşi depozitează toată încărcătura emoţională în zona cervicală.

În sfîrşit, primesc o explicaţie raţională pentru durerea mea sîcîitoare, dezarmantă, de care încerc să scap de o jumătate de viaţă.

Prietena mea mai tînără a stat azi-noapte în dreptul unui geam de la etajul zece. A văzut răsăritul şi s-a sărutat cu un băiat înalt. Am vorbit cu ea, apoi am săpat un tunel şi am ajuns pînă la zorii pe care eu însămi i-am aşteptat în urmă cu nişte ani, în bucătării îngrămădite de bloc şi în camere de cămin neaerisite.
Îmi aduc aminte atît de bine: aveau culoarea trandafirilor cumpăraţi la NY. Vineţii, dramatici, fatali.
Franjuri nelinişţitori.
Cearcăne.
Nesiguranţe.
Speranţa tîmpă că, după o noapte nedormită, va urma neapărat o zi bună. Şi iubirile mele năuce se vor limpezi.
Te voi lua de braţ şi nu ne vom opri decît la capătul lumii.
Vei avea pantofii proaspăt lustruiţi şi mă vei privi peste umăr. Îmi vei spune că ai iubit o fată. Poate o mai iubeşti încă.
O să te rog să nu o iei cu tine.
Ca de obicei, nu vei zice nici da, nici nu.
Cu inima în gît, înecăcioasă ca o castană crudă, o voi rupe la fugă.
Îmi fac promisiuni pe care n-o să le ţin.
Sînt acolo ca să le încalc peste fix o secundă.
O să te caut din ochi prin toate locurile în care ne-am întîlnit. O să mă aşez la aceeaşi masă retrasă din cofetăria Dunărea, care a dispărut de o grămadă de timp.
În faţa mea stau acelaşi pahar cu suc galben şi aceeaşi prăjitură neîncepută. Nu reuşesc să le termin nici acum.
Mă crezi? Eram atît de curajoasă atunci cînd alergam în sus şi-n jos pe Calea Victoriei. De multe ori pe zi. Şi mă oglindeam din cap pînă-n picioare în vitrinele mari ale magazinului Venus, cel de lîngă Poliţia Capitalei.
Ce vedeam?
Pantaloni negri, blugi bleu, uşor evazaţi, pantofi cu botul pătrăţos care mă strîngeau, ghete lăcuite împrumutate de la A., fuste în carouri, haine cochete, genţi cît mai mari.
Poate faci un efort şi-ţi aduci aminte. Mergeam incredibil de repede. Habar n-am unde şi de ce mă grăbeam.
Cursa adevărată nici nu începuse. Dulce naivitate! Nu eram în stare să fac diferenţa între un maraton adevărat şi un antrenament de rutină.

— Mai porţi eşarfe? mă întreabă o fată cu care m-am cunoscut în primul an de facultate, pe un culoar de tren.
Îmi duc mîna la gît şi descopăr o dungă subţire. E firul de aţă care mă ţine legată de tine.
Peste nişte ani, la o altă vîrstă, cînd pliul acela se va lăsa, voi încerca să-l ascund bine sub o bucată moale de pînză.

Ziua e pe sfîrşite şi paşii mei vin de departe.
Din nou sînt nesiguri. Mi se pare că maturitatea seamănă indecent de bine cu o mîrţoagă leşinată. Şi noi nu facem decît să reluăm în buclă absolut tot ce am mai trăit o dată.
Ne sperie peste măsură orice apropiere neregulamentară. Nu ne uităm nici în faţă, nici în spate. Aceleaşi calcule, tensiuni şi planuri.
Tu speli vasele. Eu fac ceva de mîncare. Strîngem.
Peste cîteva ore o luăm de la capăt. În aceeaşi ordine.
Mă întrebi cum mai sînt. Şi răspund, fără să stau pe gînduri:

Călătoresc ca să am de unde să mă întorc.
Citesc ca să nu rămîn singură.
Mă mişc din ce în ce mai repede ca să nu mă împotmolesc.
Dacă uit regulile, sînt pierdută.

Nota autoarei

În text am citat din romanul lui Paul Auster *În ţara ultimelor lucruri* (Humanitas, 2005, traducere din engleză de Alexandra Maria Rusu) şi din romanul lui Mario Vargas Llosa *Mătuşa Julia şi condeierul* (Editura Humanitas, 2000, traducere din spaniolă de Coman Lupu).

Le mulţumesc alergătorilor livreşti cu care m-am intersectat în timpul în care am scris acest text. Şi prietenilor mei, „alergători“ reali, care m-au făcut să mă gîndesc mai bine la ce ni se întîmplă.